bridge Senior Certificate Examination.

1931.

THE THIRUKKURRAL

Chapters 69-78.

Edited

with Dr. G. M. Pope's

Verse Translation

By

J. M. Kanaganayagam,

Asst. Master, C. M. S. Eng. School

KOPAY

 Price Re. 1.

The Ceylon Patriot Press, Manipay, Ceylon.

1931.

PREFACE.

Tamil literature is a sealed book to the generality of students for want of annotations in simple language. When I began to study Tamil fifteen years ago, my desire to study it was almost damped by the difficulties I experienced in understanding Parimelalagar. Thanks to Dr. Pope's splendid edition of the Thirukurral. I was able to understand the Kurral, after which I was able to follow Parimelalagar.

The Cambridge University prescribes annually ten chapters of the Kurral for the Senior School Certificate Examination. This portion interestingly presented to students should prove an incentive to them to continue their Tamil studies. Acting on this belief, I am presenting in this booklet a word-for-word translation of the text closely following Parimelalagar, the standard commentary on the Kurral, guiding the student on gradually to understand the great commentator direct.

The student will do well to read one chapter at a time, try to arrive at the meaning of each couplet unaided, then refer to the Notes and compare how far his own meaning agrees with that of Parimelalagar, the Notes being only an English rendering of the Commentator's, analyse the chapter and compare with the Commentator's analysis which is given after the Notes. The appendix contains Dr. Pope's verse translation, a perusal of which along with the Introduction will give the student a general idea of the

portion of the Kurral he has to study for the Cambridge examination of 1931. When once a chapter is understood, the student should be able to quote the whole chapter from memory with two or three readings. There is a handy pocket edition of the Kurral by the South India Saiva Siddhanta Works Publishing Society Ltd, Tinnevelly, which should be possessed by every student, as well as Arumuga Navalar's edition of Parimelalagar's commentary. Dr. Pope's Kurral will be useful for students working for degrees of the London University.

This book written for the use of my children is published in the hope it would be of use to students generally. Older readers will see how indebted I am to Dr. Pope's Thirrukurral and to Vadivelu Chettiar's திருக்குறள் விருத்தியுரை from both of which I have freely drawn. My introduction is adapted from Dr. Pope's.

I have to express my hearty thanks to the Oxford University Press, London, the publishers of Dr. Pope's Kurral, for the kind permission granted by them to reprint the great Tamil scholar's verse translation.

I have also gratefully to thank my friends in the teaching profession who have urged me on to publish this, and to the *Ceylon Patriot* Press for their neat and expeditious work.

Kopai, 23rd Jany. 1931. J. M. KANAGANAYAGAM.

Introduction.

Thiru-Valluva-Nayanar, the weaver of Mylapore, was, as Dr. Pope has said, "undoubtedly one of the greatest geniuses of the world: his fame belongs to South India alone and to only one great race there. He is the venerated sage and law-giver of the Tamil people."

M. Ariel speaks of the Kurral as "the masterpiece of Tamil Literature-one of the highest and purest expressions of human thought." "That which above all is wonderful in the Kurral is the fact that the Author addresses himself without regard to castes, peoples or beliefs, to the whole community of mankind: the fact that he formulates soverign morality and absolute reason: that he proclaims in their very essence, in their eternal abstractedness, virtue and truth: that he presents, as it were, in one group the highest laws of domestic and social life: that he is equally perfect in thought, in language and in poetry, in the austere metaphysical contemplation of the great mysteries of the Divine Nature, as in the easy and graceful analysis of the tenderest emotions of the heart."

Tradition assigns him a Brahman father and a Pulaiya mother. All that we certainly know of him is that he was a weaver, lived at Mylapore, a suburb of Madras, and had a patron Elela-singan, the Captain of a small vessel.

That the poet lived in, if not before, the first century of the Christian era, we infer from the following lines wherein kurral No. 55 is quoted :—

"தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுபவள்
பெய்யெனப் பெய்யும் பெருமழை யென்றவப்
பொய்யில் புலவன் பொருளுரை கேளாய்."

"Listen thou to this, the true Bard's pregnant word:—
No god adoring, low she bends before her lord;
Then rising serves; the rain falls instant at her word."

which appear in the (மணிமேகலை) Manimekalai. The poems Silappathikaram and Manimekalai were written contemporaneously and the date of their composition has been definitely fixed as the early years of the second century. Hence the Kurral quoted in the Manimekalai should have been current before that period and the first century of the Christian era we may take as the period when our poet flourished.

References to our poet in Tamil Literature are made under the following ten names:—

1. திருவள்ளுவர் —திரு+வள்ளுவர் from வண்மை. திரு is prosperity, wealth, goddess of fortune, the quality of being desired by the wise—அர் is honorary suffix—வண்மை is liberality. The poet has liberally given to mankind the wisdom which lay concealed and diffused in many books, collected and arranged in his work, for their readier understanding and assimilation. Or as the poet was brought up amongst Pariah people, he was named so, Valluvan meaning Pariah.

2. தேவர்—one with divine characteristics, or one who outshines others. Our poet is the universal Bard for Mankind and as such deserves the name.

3. முதற்பாவலர்—The foremost poet, முதன்மை denoting first in rank and பாவலர், poet, one skilled in versifying, பா meaning poetry and வலர் or வல்லவர், an able man.

Tamil poetry is of four kinds namely வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா and வஞ்சிப்பா : our poet has written his couplets in verse of the first kind. The term Muthatpavalar may therefore also mean 'one skilled in writing verse on Venpa metre'.

4. மாதாநுபங்கி—one who has loved all fellow-beings like a mother (மாதா) loving her own children,

5. தெய்வப் புலவர்—The (புலவர்) learned man or poet, (தெய்வ) with divine characteristics.

6. *செந்நாப்போதார்*—*செம்மை* is straightness, fairness; *நா*—tongue: *போது*—flower. The term means accordingly one possessing the flower of a sweet tongue.

7. *பெருநாவலர்*—*பெருமை*+*நா*+*வலர்*—The great one with the gifted tongue.

8. *நான்முகனார்*—The god with four faces, Brahma. The poet is so named as he is considered an incarnation of the god Brahma.

9. *பொய்யில்புலவர்*—*பொய்ம்மை*—falsehood, uncertainty. *இல்*—negative. The poet who has taught the world moral teachings in no uncertain terms.

10. *நாயனார்*—*நாயன்*—one who leads and *ஆர்*, honorary suffix. The term thus means one who leads his fellows in the good path laid down in his work.

The Kurral.

The term Kurral means anything short and is the name of the shortest species of stanza in the Tamil language. As our poet's work is entirely done in this metre called Kurral Venpa, the name *குறள்* is given par excellence to this the poet's great and only work. A Kurral is a Couplet containing a complete and striking idea expressed in the refined and intricate metre called Kurral-Venpa.

The Kurral is divided into three books treating of Virtue, Wealth, and Pleasure —*அறத்துப்பால்*, *பொருட்பால்*, *காமத்துப்பால்*, and is hence known as *முப்பால்* Muppal.

The first book treating of Virtue contains 38 chapters as follows:—

Introductory	...	Chapters	1— 4
Domestic Virtue	...	„	5—24

Ascetic Virtue	...	„	25—37
Destiny ...	....	Chapter	38

The second book, Chapters 39—108, treats of wealth or property as follows:—

Royalty ...	...	Chapters	39—63
The Essentials of a State		„	64—95
Appendix	...	„	96—108.

The third book, chapters 109—133 treats of Love.

The portion that we study here is Chapters 69—78, taken from the Second book, that on Wealth, from the section அங்கவியல், 'Essentials of a State'. The poet devotes 32 chapters for treating these Essentials which are six in number:—(1) அமைச்சு, Ministers (2) நாடு, the Land, (3) அரண், fortification or defences, (4) பொருள், collection of revenue, (5) படை, the Army, and (6) நட்பு, friendship. We shall be studying the first five of these six 'angams'.

Each chapter contains ten couplets: the whole Kurral thus consists of 1330 couplets.

This work is known in Literature under the following names:—

1. திருக்குறள்—திரு+குறள்—திரு—sacred or illustrious and குறள்—work done on short verse.

2. முப்பால—work consisting of three books, to wit, அறத்துப்பால், பொருட்பால், and காமத்துப்பால், books on Virtue, Wealth, and Love.

3. உத்தரவேதம்— (உத்தரம்—after, வேதம்—that which treats of the true). The work which constitutes the After-Veda, giving the essentials of the Vedas.

4. தெய்வநூல்—The work possessing divine attributes or the divinely inspired work

5. திருவள்ளுவர்—The work is known by the author's name too.

6. பொய்யாமொழி—The work composed of words (மொழி) which never err or which have no admixture of falsehood in them.

7. வாயுறைவாழ்த்து—வாயுறை—The medicine of words. வாழ்த்து=வாழச்செய்வது—that which helps to live. Hence a work which enjoins its moral teachings on its readers and enables them to attain Life.

8. தமிழ்மறை—The Tamil Veda. மறை—meaning hidden or mysterious matters hidden to the generality of mankind.

9. பொதுமறை—The Veda (மறை) common to all castes.

10. திருவள்ளுவப்பயன்—The work of Tiru Valluvar teeming with பயன். பயன் is benefit or fruit, the fruit of learning being the achievement of, or attaining to, the four cardinal things, Virtue, Wealth, Pleasure and Bliss.

The Thiruvalluvamalai.

The திருவள்ளுவமாலை Thiruvalluvamalai is a collection of stanzas of praise of various poets on the Kurral. The following stanza by Paranar says that Vishnu, when he appeared as Vamana or the dwarf, measured with two steps heaven and earth; similarly with the two lines of his diminutive Venpa-footed kurral verse has Thiruvalluvar measured the Universe:—

"மாலுங் குறளாய் வளர்ந்திரண்டு மாணடியான்
ஞாலமுழுது நயந்தளந்தான் : வாலறிவன்
வள்ளுவருந் தங்குறள் வெண்பாவடியால் வையத்தார்
உள்ளுவவெல்லாம் அளந்தார் ஓர்ந்து."

The universality of the Kurral is well brought out by Kalladar in his lines:—

"ஒன்றே பொருளெனின் வேறென்ப வேறெனி
னன்றென்ப வாறுசமயத்தார்—நன்றென
எப்பாலவரு மியைபவே வள்ளுவனார்
முப்பான் மொழிந்த மொழி."

The brevity and choiceness of the moral epigrams is brought out by the great poet Idaikkadar இடைக்காடர் :—

"கடுகைத் துளைத்தேழ் கடலைப்புகட்டிக்
குறுகத் தறித்த குறள்."

in which the குறள் is likened to a mustard seed with a hole drilled thereon and the waters of the Seven Seas forced and condensed therein. The குறள் is thus the acme of brevity. The poetess Avvai's contribution to the Garland of Praise on Thiruvalluvar are the very lines of இடைக்காடர் with the word அணுவை substituted for கடுகை, அணு signifying atom.

That it is impossible for the world to show its gratitude to Sage Valluvar for his gift of the Kurral or to the clouds for their gift of rain is brought out by the poet Nakkeerar நக்கீரர் in his lines:—

தானே முழுதுணர்ந்து தண்டமிழின் வெண்குறளா
லானா வறமுதலா வந்நான்கு—மேனோருக்
கூழினுரைத்தாற்கு மொண்ணீர் முகிலுக்கும்
வாழி யுலகென்னாற்று மற்று.

Chapter 69. தூது.

§ 1.

681. அன்புடைமை யான்ற குடிப்பிறத்தல் வேந்தவாம்
பண்புடைமை தூதுரைப்பான் பண்பு. (க)

682. அன்பறி வாராய்ந்த சொல்வன்மை தூதுரைப்பார்க்
கின்றி யமையாத மூன்று. (உ)

§ 2.

683. நூலாரு ணூல்வல்ல னாகுதல் வேலாருள்
வென்றி வினையுரைப்பான் பண்பு. (௩)

684. அறிவுரு வாராய்ந்த கல்வியிம் மூன்றன்
செறிவுடையான் செல்க வினைக்கு. (௪)

685. தொகச்சொல்லித் தூவாதநீக்கி நகச்சொல்லி
நன்றி பயப்பதாந் தூது. (௫)

686. கற்றுக்கண் ணஞ்சான் செலச்சொல்லிக் காலத்தாற்
றக்க தறிவதாந் தூது. (௬)

687. கடனறிந்து காலங்கருதி யிடனறிந்
தெண்ணி யுரைப்பான் றலை. (௭)

§ 3.

688. தூய்மை துணைமை துணிவுடைமை யிம்மூன்றின்
வாய்மை வழியுரைப்பான் பண்பு. (௮)

689. விடுமாற்றம் வேந்தர்க்குரைப்பான் வடுமாற்றம்
வாய்சோரா வன்க ணவன். (௯)

690. இறுதி பயப்பினு மெஞ்சா திறைவற்
குறுதி பயப்பதாந் தூது. (௰)

Chapter 70. மன்னரைச் சேர்ந்தொழுகல்.

§ 1.

691. அகலா தணுகாது தீக்காய்வார் போல்க
விகல் வேந்தர்ச் சேர்ந்தொழுகு வார். (௧)

692. மன்னர் விழைப விழையாமை மன்னரான்
மன்னிய வாக்கந் தரும். (௨)

693. போற்றி னரியவை போற்றல் கடுத்தபின்
றேற்றுதல் யார்க்கு மரிது. (௩)

§ 2.

694. செவிச்சொல்லுஞ் சேர்ந்த நகையு மவித்தொழுக
லான்ற பெரியா ரகத்து. (௪)

695. எப்பொருளு மோரார் தொடரார்மற் றப்பொருளை
விட்டக்காற் கேட்க மறை. (௫)

696. குறிப்பறிந்து காலங்கருதி வெறுப்பில
வேண்டுபவ வேட்பச் சொலல். (௬)

697. வேட்பன சொல்லி வினையில வெஞ்ஞான்றுங்
கேட்பினுஞ் சொல்லா விடல். (௭)

§ 3.

698. இளைய ரினமுறைய ரென்றிகழார் நின்ற
வொளியோ டொழுகப் படும். (௮)

699. கொளப்பட்டே மென்றெண்ணிக் கொள்ளாத செய்-
யார், துளக்கற்ற காட்சி யவர். (௯)

700. பழைய மெனக்கருதிப் பண்பல்ல செய்யுங்
கெழுதகைமை கேடு தரும். (௰)

Chapter 71. குறிப்பறிதல்.

§ 1.

701. கூறாமை நோக்கிக் குறிப்பறிவா னெஞ்ஞான்று
மாறாநீர் வையக் கணி. (க)

702. ஐயப் படாஅ தகத்த துணர்வானைத்
தெய்வத்தோ டொப்பக் கொளல் (உ)

703. குறிப்பிற் குறிப்புணர் வாரை யுறுப்பினுள்
யாது கொடுத்துங் கொளல். (௩)

§ 2.

704. குறித்தது கூறாமைக் கொள்வாரோ டேனை
யுறுப்போ ரனையரால் வேறு. (௪)

705. குறிப்பிற் குறிப்புணரா வாயி னுறுப்பினு
ளென்ன பயத்தவோ கண். (௫)

§ 3.

706. அடுத்தது காட்டும் பளிங்குபோ னெஞ்சங்
கடுத்தது காட்டு முகம். (௬)

707. முகத்தின் முதுக்குறைந்த துண்டோ வுவப்பினுங்
காயினுந் தான்முந் துறும். (௭)

708. முகநோக்கி நிற்க வமையு மகநோக்கி
யுற்ற துணர்வார்ப் பெறின். (௮)

§ 4.

709. பகைமையுங் கேண்மையுங் கண்ணுரைக்குங் கண்
ணின், வகைமை யுணர்வார்ப் பெறின். (௯)

710. நுண்ணிய மென்பா ரளக்குங்கோல் காணுங்காற்
கண்ணல்ல தில்லை பிற. (௰)

Chapter 72. அவையறிதல்.

§ 1.

711. அவையறிந் தாராய்ந்து சொல்லுக சொல்லின்
றொகையறிந்த தூய்மை யவர். (க)

712. இடைதெரிந்து நன்குணர்ந்து சொல்லுக சொல்லி
னடைதெரிந்த நன்மை யவர். (உ)

§ 2.

713. அவையறியார் சொல்லன்மேற் கொள்பவர் சொல்
லின், வகையறியார் வல்லதூஉ மில் (ங)

§ 3.

714 ஒளியார்முன் னொள்ளிய ராதல் வெளியார்முன்
வான்சுதை வண்ணங் கொளல் (ச)

§ 4.

715. நன்றென் றவற்றுள்ளு நன்றே முதுவருண்
முந்து கிளவாச் செறிவு. (ரு)

§ 5.

716. ஆற்றி னிலைதளர்ந்தற்றே வியன்புல
மேற்றுணர்வார் முன்ன ரிழுக்கு. (சா)

§ 6.

717. கற்றறிந்தார் கல்வி விளங்குங் கசடறச்
சொற்றெரிதல் வல்லா ரகத்து. (எ)

718. உணர்வ துடையார்முற் சொல்லல் வளர்வதன்
பாத்தியு ணீர்சொரிந் தற்று. (அ)

§ 7

719. புல்லவையுட் பொச்சாந்துஞ் சொல்லற்க நல்லவையு
ணன்கு செலச்சொல்லு வார். (கூ)

720. அங்கணத்து ளுக்க வமிழ்தற்றாற் றங்கணத்த
ரல்லார்முற் கோட்டி கொளல். (ய)

Chapter 73. அவையஞ்சாமை.

§ 1

721. வகையறிந்து வல்லவை வாய்சோரார் சொல்லின்
றொகையறிந்த தூய்மை யவர். (க)

722. கற்றாருட் கற்றா ரெனப்படுவர் கற்றார்முற்
கற்ற செலச்சொல்லு வார். (உ)

723. பகையகத்துச் சாவா ரெளிய ரரிய
ரவையகத் தஞ்சா தவர். (௩)

§ 2.

724. கற்றார்முற் கற்ற செலச்சொல்லித் தாங்கற்ற
மிக்காருண் மிக்க கொளல். (௪)

§ 3.

725. ஆற்றி னளவறிந்து கற்க வவையஞ்சா
மாற்றங் கொடுத்தற் பொருட்டு. (௫)

§ 4.

726. வாளொடென் வன்கண்ண ரல்லார்க்கு நூலொடெ
னுண்ணவை யஞ்சு பவர்க்கு. (௬)

727. பகையகத்துப் பேடிகை யொள்வா ளவையகத்
தஞ்சு மவன்கற்ற நூல். (௭)

728. பல்லவை கற்றும் பயமிலரே நல்லவையு
ணன்கு செலச்சொல்லா தார். (௮)

729. கல்லா தவரிற் கடையென்ப கற்றறிந்து
நல்லா ரவையஞ்சு வார். (௯)

730. உளரெனினு மில்லாரோ டொப்பர் களனஞ்சிக்
கற்ற செலச்சொல்லா தார். (௰)

Chapter 74. நாடு.

§ 1.

731. தள்ளா விளையுளுந் தக்காருந் தாழ்விலாச்
செல்வருஞ் சேர்வது நாடு. (௧)

732. பெரும்பொருளாற் பெட்டக்க தாகி யருங்கேட்டா
லாற்ற விளைவது நாடு. (௨)

733. பொறையொருங்கு மேல்வருங்காற் றாங்கி யிறைவற்
கிறையொருங்கு நேர்வது நாடு. (௩)

734. உறுபசியு மோவாப் பிணியுஞ் செறுபகையுஞ்
சேரா தியல்வது நாடு. (௪)

735. பல்குழுவும் பாழ்செய்யு முட்பகையும் வேந்தலைக்குங்
கொல்குறும்பு மில்லது நாடு. (௫)

736. கேடறியாக் கெட்ட விடத்தும் வளங்குன்றா
நாடென்ப நாட்டிற் றலை. (௬)

§ 2.

737. இருபுனலும் வாய்ந்த மலையும் வருபுனலும்
வல்லரணு நாட்டிற் குறுப்பு. (௭)

§ 3.

738. பிணியின்மை செல்வம் விளைவின்ப மேம
மணியென்ப நாட்டிற்கிவ் வைந்து. (௮)

§ 4.

739. நாடென்ப நாடா வளத்தன நாடல்ல
நாட வளந்தரு நாடு. (௯)

740. ஆங்கமை வெய்தியக் கண்ணும் பயமின்றே
வேந்தமை வில்லாத நாடு. (௰)

Chapter 75. அரண்.

§ 1.

741. ஆற்று பவர்க்கு மரண்பொருளஞ்சித்தற்
போற்று பவர்க்கும் பொருள். (௧)

§ 2.

742. மணிநீரு மண்ணு மலையு மணிநிழற்
காடு முடைய தரண். (௨)

743. உயர்வகலந் திண்மை யருமையிந் நான்கி
னமைவர ணென்றுரைக்கு நூல். (௩)

744. சிறுகாப்பிற் பேரிடத்த தாகி யுறுபகை
யூக்க மழிப்ப தரண். (௪)

745. கொளற்கரிதாய்க் கொண்டகூழ்த் தாகி யகத்தார்
நிலைக்கெளிதா நீர தரண். (௫)

746. எல்லாப் பொருளு முடைத்தா யிடத்துதவு
நல்லா ளுடைய தரண். (௬)

747. முற்றியு முற்றா தெறிந்து மறைப்படுத்தும்
பற்றற் கரிய தரண். (௭)

748. முற்றாற்றி முற்றி யவரையும் பற்றாற்றிப்
பற்றியார் வெல்வ தரண். (௮)

§ 3.

749. முனைமுகத்து மாற்றலர் சாய வினைமுகத்து
வீறெய்தி மாண்ட தரண். (௯)

750. எனைமாட்சித் தாகியக் கண்ணும் வினைமாட்சி
யில்லார்க ணில்ல தரண். (௰)

Chapter 76. பொருள் செயல் வகை.

§ 1.

751. பொருளல் லவரைப் பொருளாகச் செய்யும்
பொருளல்ல தில்லை பொருள். (க)

752. இல்லாரை யெல்லாரு மெள்ளுவர் செல்வரை
யெல்லாருஞ் செய்வர் சிறப்பு. (உ)

753. பொருளென்னும் பொய்யா விளக்க மிருளறுக்கு
மெண்ணிய தேயத்துச் சென்று. (ங)

§ 2.

754. அறனீனு மின்பமு மீனுந் திறனறிந்து
தீதின்றி வந்த பொருள். (ச)

755. அருளொடு மன்பொடும் வாராப் பொருளாக்கம்
புல்லார் புரள விடல். (ரு)

756. உறுபொருளு முல்கு பொருளுந்தன் னொன்னார்த்
தெறுபொருளும் வேந்தன் பொருள். (சு)

§ 3.

757. அருளென்னு மன்பீன் குழவி பொருளென்னுஞ்
செல்வச் செவிலியா லுண்டு. (எ)

758. குன்றேறி யானைப்போர் கண்டற்றாற் றன்கைத்
தொன்றுண்டாகச் செய்வான் வினை. (அ)

759. செய்க பொருளைச் செறுநர் செருக்கறுக்கு
மெஃகதனிற் கூரிய தில். (கூ)

760. ஒண்பொருள் காழ்ப்ப வியற்றியார்க் கெண்பொரு
ளேனை யிரண்டு மொருங்கு. (ய)

Chapter 77. படைமாட்சி.

§ 1.

761. உறுப்பமைந் தூறஞ்சா வெல்படை வேந்தன்
வெறுக்கையு ளெல்லாந் தலை. (க)

762. உலைவிடத் தூறஞ்சா வன்கண் டொலைவிடத்துத்
தொல்படைக் கல்லா லரிது. (உ)

763. ஒலித்தக்கா லென்னா முவரி யெலிப்பகை
நாக முயிர்ப்பக் கெடும். (ங)

§ 2.

764. அழிவின் றறைபோகா தாகி வழிவந்த
வன்க ணதுவே படை. (ச)

765. கூற்றுடன்று மேல்வரினுங் கூடி யெதிர்நிற்கு
மாற்ற லதுவே படை. (ரு)

766. மறமான மாண்ட வழிச்செலவு தேற்ற
மெனநான்கே யேமம் படைக்கு. (சு)

767. தார்தாங்கிச் செல்வது தானை தலைவந்த
போர்தாங்குந் தன்மை யறிந்து. (எ)

§ 3.

768. அடற்றகையு மாற்றலு மில்லெனினுந் தானை
படைத்தகையாற் பாடு பெறும். (அ)

769. சிறுமையுஞ் செல்லாத் துனியும் வறுமையு
மில்லாயின் வெல்லும் படை. (கூ)

770. நிலைமக்கள் சால வுடைத்தெனினுந் தானை
தலைமக்க ளில்வழி யில். (ய)

Chapter 78. படைச்செருக்கு.

§ 1.

771. என்னைமுன் னில்லன்மின் றெவ்விர் பலரென்னை
முன்னின்று கன்னின் றவர். (க)

§ 2.

772. கான முயலெய்த வம்பினில் யானை
பிழைத்தவே லேந்த லினிது. (உ)

§ 3

773. பேராண்மை யென்ப தறுகணொன் றுற்றக்கா
லூராண்மை மற்றத னெஃகு. (ங)

774 கைவேல் களிற்றொடு போக்கி வருபவன்
மெய்வேல் பறியா நகும். (ச)

775. விழித்தகண் வேல்கொண் டெறிய வழித்திமைப்பி
னோட்டன்றோ வன்க ணவர்க்கு. (ரு)

776. விழுப்புண் படாதநா ளெல்லாம் வழுக்கினுள்
வைக்குந்தன் னாளை யெடுத்து. (சா)

§ 4

777. சுழலு மிசைவேண்டி வேண்டா வுயிரார்
கழல்யாப்புக் காரிகை நீர்த்து. (எ)

778. உறினுயிரஞ்சா மறவ ரிறைவன்
செறினுஞ்சீர் குன்ற லிலர். (அ)

779. இழைத்த திகவாமைச் சாவாரை யாரே
பிழைத்த தொறுக்கிற் பவர். (கூ)

780. புரந்தார்கண் ணீர்மல்கச் சாகிற்பிற் சாக்கா
டிரந்துகோட் டக்க துடைத்து. (ம)

NOTES

Chapter 69 தூது The Envoy.

The character of the accomplished ambassador or resident at a foreign court, is admirably drawn by sage Thiruvalluvar in this chapter. Envoys are of two classes, one watching his monarch's interests at the foreign court and furthering the same to the best of his ability and the other delivering his master's message parrot-like.

Kurrals Nos. 681 and 2 depict the general characteristics of both kinds of envoys; Nos. 683-7, of the first kind and Nos. 688—690 of the second kind of envoys.

No. 681. அன்புடைமை ஆன்றகுடிப்பிறத்தல் வேந்தவாம்
பண்புடைமை தூதுஉரைப்பான் பண்பு.

தூது உரைப்பான் பண்பு The qualities of an ambassador (are) அன்பு உடைமை—having a benevolent mind, ஆன்ற குடிப்பிறத்தல்—high birth, and வேந்து அவாம் பண்பு உடைமை—the possessing of courtesy so pleasing to kings. பண்பு= குணம், quality, good quality. intrinsic excellence. அன்பு—here means a benevolent mind-affection towards one's kindred and dependants.

ஆன்ற—fitting. As the ambassador represents his king at a foreign court, the ambassador should be chosen "of good stock". Cf. the saying குலத்தினளவேயாகுமாங் குணம்—one's excellence will be commensurate with his birth.

No. 682. அன்பு அறிவு ஆராய்ந்த சொல்வன்மை தூதுஉரைப்
பார்க்கு, இன்றி அமையாத மூன்று.

அன்பு, அறிவு, ஆராய்ந்த சொல்வன்மை,—love, knowledge and skill in choice speech, இன்றி யமையாத மூன்று, are the three indispensable requisites, தூது உரைப்பார்க்கு,—of ambassadors. அன்பு here is attachment to his sovereign. அறிவு is knowledge of his sovereign's affairs. சொல்வன்மை—power of speech—ஆராய்ந்த சொல்—carefully chosen words.

No. 683. நூலாருள் நூல்வல்லன் ஆகுதல் வேலாருள்
வென்றி வினை உரைப்பான் பண்பு.

வேலாருள்—amidst armour bearing kings, வென்றி வினை உரைப்பான் பண்பு—the quality of him who utters words of victory (for his king), நூலாருள் நூல்வல்லன் ஆகுதல்—is to be well versed in learning amongst the learned.

No. 684. அறிவு உருவு ஆராய்ந்தகல்வி இம் மூன்றன்
செறிவு உடையான் செல்க வினைக்கு.

அறிவு, உருவு, ஆராய்ந்த கல்வி, இம்மூன்றன் செறிவுஉடையான்—he who has these three qualities-sense, graceful figure and exquisite learning-well combined in him, செல்க வினைக்கு—may go as an envoy. வினை—work, here envoy's work.

No. 685. தொகச் சொல்லி தூவாத நீக்கி நகச் சொல்லி
நன்றி பயப்பது ஆம் தூது.

தூது ஆம்—an envoy is one, நன்றி பயப்பது—who secures advantage for his master, தொகச்சொல்லி—speaking concisely, தூவாத நீக்கி—avoiding harsh words, நகச் சொல்லி, and speaking pleasantly.

The connective particle உம் has been elided. Without the elision the first line would be தொகச் சொல்லியுந் தூவாத நீக்கியும் நகச் சொல்லியும்.

No. 686. கற்றுக் கண் அஞ்சான் செலச் சொல்லிக் காலத்தால்
தக்கது அறிவது ஆம் தூது.

தூது ஆம்—He is an envoy, கற்று—who is well learned, செலச் சொல்லி—who talks impressively, கண் அஞ்சான், who is of fearless eye, காலத்தால் தக்கது அறிவது—and who knows to do the proper thing as suits the occasion.

The envoy should be well versed in the Science of Politics, should talk impressively to the other monarch, and should that king turn frowning eye fearlessly face it, and be

tactful enough to meet every contingency and turn it to the benefit of his master.

No. 687. கடன் அறிந்து காலம் கருதி இடன் அறிந்து
எண்ணி உரைப்பான் தலை.

தலை, He is the best ambassador who, கடன் அறிந்து—understands what is due from him (to his betters, princes), காலம் கருதி—considers the most suitable time, இடன் அறிந்து—selects the proper place, எண்ணி—ponders over what he has to speak, உரைப்பான்—and delivers his errand.

தலை—Chief or first.

No. 688. தூய்மை துணைமை துணிவுடைமை இம்மூன்றின்
வாய்மை வழி உரைப்பான் பண்பு.

வழி உரைப்பான் பண்பு—The characteristics of the envoy who faithfully delivers his master's message are, வாய்மை truthfulness, இம்மூன்றின்—conjointly with these three, to wit, தூய்மை—purity, துணைமை—ministerial support, துணிவு உடைமை and boldness.

தூய்மை—personal purity and integrity.

இம்மூன்றின் = இம்மூன்றினொடு, with these three.

வழி—manner.

From this couplet on we consider the qualities of the second type of envoy who parrot like reproduces his master's message. The envoy should possess the three characteristics (1) integrity, (2) the support of the ministers of the court the envoy is come to, (3) boldness or determination and in addition to these three characteristics, the added one of truthfulness.

Note the device for emphasis used by our poet. Instead of saying four characteristics are to be had in an envoy, he mentions three and brings on a fourth, with a இம்மூன்றின் between.

No. 689. விடுமாற்றம் வேந்தர்க்கு உரைப்பான் வடுமாற்றம்
வாய் சோரா வன்கண் அவன்.

விடுமாற்றம்.........உரைப்பான்—He who is fit to speak to (other) kings his sovereign's mandates, வன்கணவன்—should have the selfpossession, வாய்சோரா—not even inadvertently to utter, வடுமாற்றம்—discreditable or unworthy things.

மாற்றம்=word. வடு=blemish, fault. விடு=emit, leave. விடுமாற்றம் is வினைத்தொகை.

வன்கண்—a stern eye, cool determination. வல் or வன்=hard, cruel.

No. 690. இறுதி பயப்பினும் எஞ்சாது இறைவற்கு
உறுதி பயப்பது ஆம் தூது.

தூது ஆம்—He is an ambassador who, எஞ்சாது—unfailingly, இறைவற்கு உறுதிபயப்பது—seeks his sovereign's good, இறுதி பயப்பினும்—though it should cost him his own life (in delivering the message).

Chapter 70.

மன்னரைச் சேர்ந்தொழுகல்—**Conduct in the presence of the king.**

This chapter treats of conduct in a Court; how ministers should behave in the presence of the Sovereign.

No. 691. அகலாது அணுகாது தீ காய்வார் போல்க
இகல் வேந்தர் சேர்ந்து ஒழுகுவார்.

இகல்.........ஒழுகுவார்—The ministers who serve under kings whose temper is everchanging, அகலாது.........போல்க—should behave like those who warm themselves near the fire, neither going too far from it nor getting too near it.

இகல்=மாறுபாடு—Monarchs shower their favours on a favourite one minute and the next order his execution! Hence இகல் வேந்தர்=monarchs of a changing temparament. Dr. Pope translates இகல்—warlike. The minister should neither make himself too prominent nor relegate himself to obscurity.

No. 692. மன்னர் விழைப விழையாமை மன்னர் ஆன்
மன்னிய ஆக்கம் தரும்.

மன்னர்.........விழையாமை—The (minister's) not longing for those things desired eagerly by monarchs, மன்னிய ஆக்கம் தரும்—brings in abounding prosperity, மன்னரால்—at the hands of the monarchs. விழை—desire eagerly. விழைப—things so desired, here referring to the pomp and State of the king including the crown, sceptre, the state umbrella, anklet, chariots etc.

No. 693. போற்றின் அரியவை போற்றல் கடுத்தபின்
தேற்றுதல் யார்க்கும் அரிது.

போற்றின்—Should a minister desire to protect himself, அரியவை போற்றல்—let him avoid committing serious errors; கடுத்த பின் தேற்றுதல்—the clearing of suspicions once aroused, யார்க்கும் அரிது—is a rare achievement.

போற்று—ward off, defend, extol. அரியவை—serious errors which cannot be tolerated at all by the monarch, such as treasonable dealings on the part of the minister with the enemy. கடுத்த பின்—after anger has arisen.

போற்றல்—Optative with ending அல்; அல்லீற்று வியங்கோள்

தேற்றுதல்—தொழிற்பெயர்.

No. 694. செவிச் சொல்லும் சேர்ந்த நகையும் அவித்து ஒழுகல்
ஆன்ற பெரியார் அகத்து.

ஆன்ற...அகத்து—While in the presence of the sovereign, செவிச்சொல்லும்...ஒழுகல்—avoid whispers and interchange of smiles.

ஒழுகல்=behave. அவித்து—having repressed—நகை= laughter, நகு=laugh. சேர்ந்த நகை—the laughing together. ஆன்ற=full, perfect. பெரியார்=the great.

No. 695. எப்பொருளும் ஓரார் தொடரார் மற்று அ பொருளை
விட்டாக்கால் கேட்க மறை.

மறை—when the monarch holds secret converse, எப் பொருளும்—whatever the subject may be, ஓரார்—(ministers) shall not pry into it, தொடரார்—nor interrogate their master on it, அப்பொருளை விட்டக்கால் கேட்க—but shall listen to him if he divulges it himself.

மற்று is a particle (இடைச்சொல்) and signifies change of action (வினைமாற்று). எப்பொருளும் for எப்பொருளையும், object of the verbs ஓரார் and தொடரார்.

No. 996. குறிப்பு அறிந்து காலம் கருதி வெறுப்பு இல
வேண்டுப வேட்ப சொலல்.

குறிப்பு அறிந்து—Understanding the signs (i. e., understanding the disposition of the king from his facial expression etc), காலம் கருதி—and seeking the fitting time, வேட்ப சொலல்—the minister should suggest in a winsome manner, வெறுப்பு இல—things not displeasing, வேண்டுப—and such as are necessary.

வேண்டுப—things that are desired or wanted, from வேள்= require, ask, want.

No. 697. வேட்பன சொல்லி வினைஇல எஞ்ஞான்றும்
கேட்பினும் சொல்லா விடல்.

வேட்பன சொல்லி—speak desirable things, எஞ்ஞான்றும் சொல்லாவிடல்—but never speak, வினையில—fruitless words, கேட்பினும்—even if the king asks for same.

Dr. Pope translates கேட்பினும் 'though heard', the king then passively listens to the idle talk of his ministers. This is not quite correct. Parimelalagar's interpretation is the

correct one, namely, that the minister should declare to the king desirable things even if the king has not asked for them and should abstain from frivolous fruitless talk even if the king asks for same—The latter is not the province of the minister but of the Court jester or fool.

No. 698. இளையர் இனமுறையர் என்று இகழார் நின்ற
ஒளியோடு ஒழுகப்படும்.

இளையர்.........இகழார்—ministers should not despise their monarch as their junior in years or as being their kinsman, ஒழுகப்படும்—but shall behave, நின்ற ஒளியோடு—with becoming reverence to the Divine light in him.

நின்ற—abiding, from நில். நின்ற ஒளி—the halo or glory surrounding the person of the monarch, which abides in him and never leaves him even when asleep.

No. 699. கொளப்பட்டேம் என்று எண்ணி கொள்ளாத செய்யார்
துளக்கு அற்ற காட்சியவர்.

துளக்கற்ற காட்சியவர்—Those (ministers) with unwavering vision, கொள்ளாத செய்யார்—will not do graceless acts, கொளப் பட்டேம் என்று எண்ணி—thinking that they have obtained the king's favour. கொள்ளாத—disagreeable or unacceptable, from கொள்=approve, accept, esteem. கொளப்பட்டேம் or கொளப்பட்டோம்=we have been esteemed. துளக்கு=அசைவு=motion.

No. 700. பழையம் என கருதி பண்புஅல்ல செய்யும்
கெழுதகைமை கேடு தரும்.

கெழுதகைமை—the intimacy, பண்பல்ல செய்யும்—which makes one do unseemly things, பழையம் என கருதி—on the strength of his old familiarity, கேடு தரும்—will ensure his ruin.

கெழுதகைமை—கெழு+தகைமை. கெழு or கெழுவு=intimacy. தகைமை or தகை=fitness, excellence, beauty, appropriate quality, Hence கெழுதகைமை=intimacy.

Chapter 71.

குறிப்பறிதல். The knowledge of indications.

(i. e. Knowing the sovereign's mind by reading his countenance).

No. 701. கூறாமை நோக்கி குறிப்பு அறிவான் எஞ்ஞான்றும்
மாறா நீர் வையக்கு அணி.

கூறாமை.........அறிவான்—He who knows his sovereign's mind by looking at him and without being told of it, எஞ்ஞான்றும்—is always, அணி—a gem, வையக்கு—to the world, மாறா நீர்—surrounded by the never-drying sea.

He who looks and reads his sovereign's unspoken thought is always a gem amongst the wise men of the world, which is surrounded by the undrying sea.

குறிப்பு—indication, intention, மாறா—unvarying, unchanging, as used of a sheet of water—undrying.

No. 702. ஐயப்படாஅது அகத்தது உணர்வானை
தெய்வத்தொடு ஒப்ப கொளல்.

தெய்வத்தொடு.........கொளல்—Consider him as a deity, ஐயப்படாஅது...உணர்வானை—who can unhesitatingly scan what transpires in another's mind.

No. 703. குறிப்பின் குறிப்பு உணர்வாரை உறுப்பினுள்
யாது கொடுத்தும் கொளல்.

கொளல்--obtain the services of those, குறிப்பு உணர்வாரை—who read the thoughts of others, குறிப்பின்—by their own thoughts, யாது கொடுத்தும்—even sacrificing an angam (அங்கம் = உறுப்பு) of the State to do so.

The above is as per Parimelalagar—Other Commentators take குறிப்பின் குறிப்பு உணர்வாரை to mean "who read the minds of others by their facial expression" குறிப்பின் = by the countenance and குறிப்பு = others' intention or mind.

உறுப்பு—is அங்கம், "essential members" of the State, which are four in number:-ரத கஜ துரக பதாதிகள் = தேர் கரி பரி காலாட்கள், = chariots, elephants, horses and footsoldiers.

No. 704. குறித்தது கூறாமை கொள்வாரொடு ஏனை
உறுப்பு ஓரனையர் ஆல் வேறு

குறித்தது கூறாமை கொள்வாரொடு with those who understand others' thoughts though unuttered in words, ஏனை—others (i. e those who cannot decipher another's thoughts, வேறு (are different people) have nothing in common except, உறுப்பால் ஓரனையர்—their resemblance in body.

உறுப்பு ஓரனையர் ஆல் you turn into உறுப்பால் ஓரனையர்—ஓரனையர்—ஒருதன்மையராக ஒப்பாவர்—their resemblance or oneness is only physical, in respect of their bodies. வேறு—mentally those ministers who can understand unspoken thoughts are superior to those who cannot do so.

No. 705. குறிப்பின் குறிப்பு உணராவாயின் உறுப்பினுள்
என்ன பயத்தவோ கண்.

உறுப்பினுள்.........கண்—Of what use are the eyes amongst the several members of the body, உணராவாயின்—if they cannot discern, குறிப்பு—others' thoughts, குறிப்பின்—from their own indications?

No. 706. அடுத்தது காட்டும் பளிங்கே போல் நெஞ்சம்
கடுத்தது காட்டும் முகம்.

முகமே—The face indeed, நெஞ்சம் கடுத்தது காட்டும்—will show what is uppermost in the mind, அடுத்தது காட்டும் பளிங்குபோல்—like the crystal mirrors what is near by.

கடுத்தது—மிக்கது i. e. மிகுந்துள்ள குணம்—uppermost thoughts Verbal noun (தொழிற்பெயர்) derived from the adverb கடி (உரிச்சொல்). The final ஏ at the end of பளிங்கே has been taken off it and added on to முகம்.

Translate: As the crystal mirrors what is near by so does the face portray what is uppermost in the mind.

No. 707. முகத்தின் முதுக்கு உறைந்தது உண்டோ உவப்பினும் காயினும் தான் முந்துறும்.

முகத்தின்........உண்டோ—Is there anything so full of knowledge as the face? உவப்பினும்—even if rejoicing, காயினும்—or burning with anger, தான் முந்துறும்—it is first. முதுக்குறைந்தது—(முதுக்கு—அறிவு, உறைந்தது—மிக்கது, prescient skill-abounding knowledge.

Translate: Hath aught more abounding knowledge than the face? Whether pleased or vexed it is first or precedes (the mind or speeeh through which the mind expresses itself).

No. 708. முகம் நோக்கி நிற்க அமையும் அகம்நோக்கி உற்றது உணர்வார் பெறின்.

அகம் நோக்கி உற்றது...பெறின்—Should one obtain men who by looking into the mind understand what has transpired, முகம்...அமையும்—it is enough for him to stand looking at their faces. (There will be no necessity for any speech at all). உற்றது—what has happened. அமையும்—போதும்—it is enough.

No. 709. பகைமையும் கேண்மையும் கண் உரைக்கும் கண்ணின் வகைமை உணர்வார் பெறின்.

கண்ணின் வகைமை......பெறின்—Should a king get ministers who can read the varying aspects of looks, கண் உரைக்கும்—their (i. e. the ministers') eyes will declare, பகைமையும் கேண்மையும்—the hatred and friendship (unuttered and lurking in the hearts) of other kings.

கண்ணின்வகைமை = நோக்கின் வேறுபாடு—changes in looks, the look of hatred and the look of friendship. கண், the eye or organ of sight, is used to signify நோக்கு—sight and is hence பொருளாகுபெயர்—Metonomy.

Were a king lucky enough to possess ministers who read different looks, such ministers' eyes will declare to the

sovereign other monarchs' hatred or friendship, though this hatred or friendship has not been given utterance to by them but lurk in their (other monarchs') minds.

No. 710. நுண்ணியம் என்பார் அளக்கும் கோல் காணுங்கால்
கண் அல்லது இல்லை பிற.

அளக்கும் கோல்—The measuring rod, நுண்ணியம் என்பார்—of those (ministers) who say "we are sagacious," காணுங்கால்—will on scrutiny be found to be, கண் அல்லது பிற இல்லை—their eyes and not anything else.

நுண்ணியம்—we are sagacious, நுண் or நுட்—fine, subtle.

Chapter 72. அவையறிதல். Knowing the Court.

A minister must know the tone and temper of the Council before whom he must discuss affairs of state.

No. 711. அவை அறிந்து ஆராய்ந்து சொல்லுக சொல்லின்
தொகை அறிந்த தூய்மை அவர்.

சொல்லின் தொகை அறிந்த தூய்மையவர்—Let the pure in mind who know the sum total of words, சொல்லுக—speak, ஆராய்ந்து—with deliberation, அவை அறிந்து—knowing the nature of the council then assembled.

The minister should know if the councillors assembled in the அவை are abler than himself (மிக்கார்) or his equals (ஒப்பார்) or inferior to himself (தாழ்ந்தார்). He has to speak with deliberation ஆராய்தல் as to (a) the subject that should be talked to the particular council (b) the manner in which the subject should be presented (c) the likely result of introducing the subject etc.

தூய்மை--purity, தூய்மையவர்—the pure, தொகை—sum total.

No. 712. இடை தெரிந்து நன்கு உணர்ந்து சொல்லுக சொல்லின்
நடை தெரிந்த நன்மையவர்.

சொல்லின் நடை...நன்மையவர்—Let those excellent men who are versed in eloquence, சொல்லுக—speak, நன்கு உணர்ந்து—with a clear knowledge, இடை தெரிந்து—discerning the fitting place and time. நடை—is gait, method, from நட= walk, hence style or flow (of words). இடை=செவ்வி= கேட்பதில் ஆசையுடைமை. A speaker should judge if his audience appreciates his speech and desires to hear him. So when preparing his discourse he should discern the fitting place and time to introduce the particular things he has to say.

நன்குணர்ந்து is வழுப்படாமல் மிகவும் தெளிந்து—The speaker should have a distinct knowledge of what he has to say, and which should be free from errors; வழு is two fold, சொல் வழு and பொருள்வழு, error in word and error in meaning. So நன்குணர்ந்து should be translated "with distinct knowledge, free from errors." Dr. Pope translates "What well they have made their own."

No. 713. அவை அறியார் சொல்லல் மேற்கொள்பவர் சொல்லின்
வகை அறியார் வல்லதூஉம் இல்.

அவைஅறியார்—Those who do not know the nature or measure of the council, சொல்லல் மேற்கொள்பவர்—and undertake to speak, சொல்லின்வகைஅறியார்—do not know the use of words, வல்லதூஉம் இல்—and have no great learning.

அவை, as given in No. 711 is the measure thereof in the three respects மிகுதி, ஒப்பு, and தாழ்வு.

வல்லது is கற்று வல்ல கலை; all his prior learning is come to nought with his failure to speak properly in the royal council; his not knowing the proper use of words has made him the laughing stock of the whole court.

No. 714. ஒளியார் முன் ஒள்ளியர் ஆதல் வெளியார் முன்
வான் சுதை வண்ணம் கொளல்.

Let ministers ஒள்ளியர் ஆதல்—become lights, ஒளியார் முன்—amongst the learned, கொளல்—and take on, வான் சுதை வண்ணம்—the pure lime whiteness of ignorance, வெளியார்முன், amongst fools.

ஒள்ளியார் refers to மிக்கார் and ஒத்தார்; by change of letters (விகாரம்) becomes ஒளியார்—from ஒள் bright. ஒள்ளியர் ஆதல் is achieved by the minister's speeches wherein he displays his erudition (நூலறிவு) and eloquence (சொல் வன்மை). வெளியார் ignorant persons-and வெளிறு—ignorance, are from வெள் = white. Soft woods are termed in Tamil வெளிறு and hence ignorant fools without the hard heartwood of wisdom are termed வெளியார். To be esteemed by such வெளியார், the poet advises the minister to assume a greater whiteness வான் சுதை வண்ணம், வால் or வான் = pure, white; சுதை = lime; வண்ணம் = colour. கொளல் & ஆதல் courteous imperatives.

No. 715. நன்று என்ற அவற்றுள்ளும் நன்றே முதுவருள்
முந்து கிளவா செறிவு.

செறிவு The modest reserve by which, முந்துகிளவா one does not rush forward and speak, முதுவருள் before superiors, நன்று என்ற அவற்றுள்ளும் நன்றே is the best among all qualities reckoned good. In an assembly composed of men of superior attainments முன்கிளத்தல், i. e. speaking first before others, is prohibited. Thus உடன்கிளத்தல் simultaneous speaking and பின்கிளத்தல் speaking afterwards are allowed. முதுவர் elders, hence superiors.

No. 716. ஆற்றின் நிலை தளர்ந்தற்றே வியன்புலம்
ஏற்று உணர்வார் முன்னர் இழுக்கு.

இழுக்கு For a minister to blunder, முன்னர் in the presence of those who, வியன் புலம் ஏற்று have imbibed a vast store of learning, உணர்வார் and who know its worth,

ஆற்றின் நிலை தளர்ந்தற்று is like unto a religious man stumbling from the path of virtue in which he stood till then.

Father Beschi translates this kurral thus:-

"Coram doctis latam eruditionem ostendere cupiens inscie loqui, idem est ac religiosum statum profitendo ab eo desciscere." Dr. Pope translates ஆற்றின் நிலைதளர்ந்தற்று "as in the way one tottering falls." This does not bring out the force of the Poet's comparison. A minister's blunder in a learned assembly is a very humiliating fall, a lapse, to which the lapse of a religious recluse from his high pedestal of Virtue is naturally compared.

ஆறு path; here path of virtue, the "straight and narrow" path.

நிலை permanence-position, தளர் stagger, வியன் = wide.

புலம் knowledge, ஏற்று having taken or received, ஏல் take, receive, இழுக்கு = a slip or blunder.

No. 717. கற்று அறிந்தார் கல்வி விளங்கும் கசடு அற
சொல் தெரிதல் வல்லார் அகத்து.

கற்று...கல்வி The learning of the learned, விளங்கும் will shine, கசடு அற சொல்...அகத்து in the assembly of those who can faultlessly examine a saying.

கற்று அறிந்தார் the learned; they know things, (அறி = know) after learning (கல் = study, learn). கசடு blemish, கசடற without blemish, சொல் a saying, தெரிதல் examining or scrutinising.

The learning of the learned will shine amongst those skilled in scrutinising sayings without fault. So the learned should speak only in assemblies of men skilled in scrutinising literature faultlessly.

No. 718. உணர்வது உடையார்முன் சொல்லல் வளர்வதன்
பாத்தியுள் நீர் சொரிந்தற்று.

உணர்வது........சொல்லல்—Lecturing to those who have the ability to understand by themselves, நீர் சொரிந்தற்று—is like sprinkling water, வளர்வதன் பாத்தியுள்—on a field of growing grain.

உணர்வது—the ability to perceive, understanding. உடையார்—possessors. வளர்வது—what is growing. பாத்தி, a garden-bed, a plant nursery.

Lecturing to those who possess understanding is like watering a nursery of growing grain.

No. 719. புல் அவையுள் பொச்சாந்தும் சொல்லற்க நல் அவையுள்
நன்கு செல சொல்லுவார்.

நல்அவையுள்......சொல்லுவார்—Those who can speak what is good impressively in an assembly of the wise, சொல்லற்க—should not speak it, பொச்சாந்தும்—even forgetfully, புல்அவையுள்—in an assembly of triflers.

நல்—good, நன்கு what is good, good things. செல—to prevail, to impress. புல்—mean, trifle. பொச்சாந்தும், though they forget, பொச்சா =forget.

No. 720. அங்கணத்துள் உக்க அமிழ்தற்றால் தங்கணத்தர்
அல்லார்முன் கோட்டி கொளல்.

தங்கணத்தர்......கோட்டிகொளல்—Speak not anything in an assembly of those who are not of your class. அமிழ்தற்று—It would be like nectar, உக்க—spilt, அங்கணத்துள்—inside a gutter.

கணம் =a class, தங்கணத்தர்—those of one's own tribe or class. கோட்டி =அவை =assembly. கொளல்—courteous prohibitive meaning "speak not anything". அங்கணம் =a gutter, a sewer. உக்க—past participle of உகு =spill.

Dr. Pope takes கோட்டி கொளல் to mean "holding a conference with learned men". It is best to follow Parimelalagar and take கொளல் as an optative verb, courteous prohibitive. Speak not anything in the assembly of those who are not of your stock; if you do, it would be like nectar spilt in the sewer, i. e. absolutely rendered useless, though a very rare and valuable article.

Chapter 73.

அவையஞ்சாமை. Not to dread the Council.

The minister requires nerve and courage to face the council, often packed, full of favourites, intriguers and time-servers.

No. 721. *வகை அறிந்து வல் அவை வாய்சோரார் சொல்லின்*
தொகை அறிந்த தூய்மையவர்.

சொல்லின்தொகை...தூய்மையவர்—Those men, pure in heart, who know the sum total of words, *வகை அறிந்து*—discern the quality of the council, *வல் அவை வாய்சோரார்*—and fail not in their discourse before that powerful body of learned men.

சொல்லின் தொகை—the sum total of words; i. e. the varied force of words. *வகை அறிதல்*—discerning the quality of the council, i. e. whether it is composed of learned men or triflers. *வல் அவை = கற்று வல்லாரது சபை*—the council composed of men of great learning,

No. 722. *கற்றாருள் கற்றார் எனப்படுவர் கற்றார்முன்*
கற்ற செல சொல்லுவார்.

கற்றாருள்...எனப்படுவர்—They will be considered the most learned of learned men, *செல சொல்லுவார்*—who will impressively say, *கற்ற*—what they have learned, *கற்றார் முன்*—before an assembly of the learned.

No. 723. பகை அகத்து சாவார் எளியர் அரியர்
அவை அகத்து அஞ்சாதவர்.

பகை......எளியர்—Many there are who fearlessly encounter death in the midst of the foe, அவை......அஞ்சாதவர் அரியர்—but few, who fearlessly enter the assembly of the learned.

எளியர்—here means "many" and அரியர் "few"; ordinarily எளிய = easy and அரிய—rare.

சாவார்—3rd pers. plural indicative of சா—die.

No. 724. கற்றார்முன் கற்ற செல சொல்லி தாம்கற்ற
மிக்காருள் மிக்க கொளல்.

செல சொல்லி—Ministers should agreeably set forth, கற்ற—what they have learned, கற்றார் முன்—before the assembly of the learned, கொளல்—and take in, மிக்க—more, தாம்கற்ற—than what they have learnt, மிக்காருள், from those more learned than themselves.

No. 725. ஆற்றின் அளவு அறிந்துகற்க அவை அஞ்சா
மாற்றம் கொடுத்தல் பொருட்டு.

ஆற்றின்...கற்க—Learn dialectic grounding same on grammar, அஞ்சா மாற்றம் கொடுத்தல் பொருட்டு—to enable you to reply fearlessly, அவை—before the assembly of learned men.

Parimelalagar: "சொல்லிலக்கண நெறியானே அளவை நூலை அமைச்சர் உட்பட்டுக் கற்க, வேற்று வேந்தரவையிடை யஞ்சாதுஅவர் சொல்லிய சொற்கு உத்தரஞ் சொல்லுதல் பொருட்டு." ஆறு—Rule, here grammar. அளவு=அளவைநூல்—Dialectic, Logic. The minister should be a thorough master of Dialectic combined with Grammar so as not to be beaten by the learned men in the foreign court.

No. 726. வாளொடு என் வன்கண்ணர் அல்லார்க்கு நூலொடு என்
நுண் அவை அஞ்சுபவர்க்கு.

வன்கண்ணர் அல்லார்க்கு வாளொடு என்? What have those devoid of valour to do with a sword? நுண் அவை அஞ்சுபவர்க்கு நூலொடு என்—what have they who dread a penetrating assembly of the learned with Science?

வன்கண்ணர்—heroes, men of valour, men of cool determination. நூல்—Books, learning, science.

The Interrogative என் has the force of negation.

No. 727. பகை அகத்து பேடி கை ஒள்வாள் அவை அகத்து
அஞ்சும் அவன் கற்ற நூல்.

அவை அகத்து......கற்ற நூல்—The science learned by him who is diffident before the assembly of the learned, பகை அகத்து பேடி கை ஒள் வாள்—is one with the sharp sword in the hand of a hermaphrodite in the midst of the foe.
பேடி—a human being combining characteristics of both sexes, hermaphrodite. ஒள்=bright, sharp.

No. 728. பல் அவைகற்றும் பயம் இலரே நல் அவையுள்
நன்கு செல சொல்லாதார்.

நல்அவையுள்...சொல்லாதார்—Those who cannot impressively speak good things in an assembly of the learned, பயம் இலரே—are indeed useless, பல்லவை கற்றும்—in spite of their learning many things.

பயம்=பயன்=profit, fruit. பல்—many, பல்லவை—many things, பல்+அவை. the 3rd person, neuter plural. நன்கு=what is good, good things.

No. 729. கல்லாதவரின் கடை என்ப கற்று அறிந்து
நல்லார் அவை அஞ்சுவார்.

நல்லார் அவை அஞ்சுவார்—Those who dread the council of the learned, கற்றும் அறிந்தும்—even though they have studied and understood things, கல்லாதவரின் கடை என்ப—are considered the lowest of illiterates.

என்ப=என்று சொல்லுவர்—They will say, the world will say. கடை=last or lowest, நல்லார்—The good, hence, the learned. கற்றறிந்து—fully expressed is கற்றும் அறிந்தும். Here is Ellipsis of the particle உம், (உம்மைத்தொகை).

No. 730. உளர் எனினும் இல்லாரோடு ஒப்பர் களன் அஞ்சி
கற்ற செல சொல்லாதார்.

களன் அஞ்சி...சொல்லாதார்—Those who, fearing the council, are unable to set forth what they have learned impressively, ஒப்பர்—are classed, உளர் எனினும்—though living, இல்லாரோடு—with the dead.

களன் = அவை = an assembly. உளர்--the living. இல்லார்—the dead.

Chapter 74—நாடு—The Land.

No. 731. தள்ளா விளையுளும் தக்காரும் தாழ்வு இலா
செல்வரும் சேர்வது நாடு.

நாடு—That is land where, தள்ளா விளையுளும்—farmers who carry on unfailing cultivation, தக்காரும்—virtuous men, தாழ்வு இலா செல்வரும்—and merchants with inexhaustible wealth, சேர்வது—get together.

விளையுள் ordinarily is produce of the land from விளை = to grow or till. Here விளையுள் denotes the people who grow the produce, farmers; as தக்கார் and செல்வர் are nouns of the Rational or Personal Class, உயர்திணை, this noun விளையுள் should also be of the same class உயர்திணை, the action சேர்வது (congregating) being predicated of these three nouns of the same class. If விளையுள் be taken as a noun of the Impersonal or Irrational Class அஃறிணை incongruity arises.

தள்ளு = fail, தள்ளா—unfailing. தாழ்வு—depression, sinking low; தாழ்விலா—unfailing, inexhaustible.

That is land where you have (1) farmers to keep the king and subjects supplied with grains etc., the produce of the land (2) Virtuous men, priests and ascetics, to mind the religious aspect of the king and subjects, and (3) merchants who bring into the land products of other shores and thus enrich the land. செல்வர்—rich men here refers to merchants.

No. 732. பெரும் பொருளால் பெள் தக்கது ஆகி அரு கேட்டால் ஆற்ற விளைவது நாடு.

நாடு—That is land, பெள் தக்கது ஆகி—which is sought after, பெரும் பொருளால்—on account of its abounding wealth, ஆற்ற விளைவது—and yields copiously, அரு கேட்டால்—being free from destructive causes.

பெட்டக்கது = பெள் + தக்கது. பெள்—is a முதனிலைத் தொழிற்பெயர் signifying desire. பெட்டல் = விரும்புதல், desiring. பெட்டக்கதாகி—which becomes worthy of being desired. ஆற்ற = மிக = much, in plenty. அரும் கேடு = கேட்டினது அருமை, the rareness of destructive causes, e. g., scarcity of rain, too heavy rain, vermin, etc. கேடு = destruction.

No. 733. பொறை ஒருங்கு மேல் வருங்கால் தாங்கி இறைவற்கு இறை ஒருங்கு நேர்வது நாடு.

நாடு—That is land which, பொறை ஒருங்கு மேல் வருங்கால்—when burdens come on together, தாங்கி—bears them, and still, இறைவற்கு—to its king, இறை ஒருங்கு நேர்வது—pays its full tribute. The burdens coming on together refer to the influxes of man and beast from outside its borders, refugees who come for protection in times of war famine etc. Such burdens a good land bears and still for all does not get behind-hand in paying its dues in full to the monarch.

இறை—tax, இறைவன்—monarch, நேர்—yield, pay.

No. 734. உறுபசியும் ஓவா பிணியும் செறு பகையும் சேராது இயல்வது நாடு.

நாடு—That is land, இயல்வது—which naturally is so, to which, உறுபசி—great hunger, ஓவா பிணி—unceasing disease, செறுபகையும்—and ravaging foe, சேராது—draw not near.

இயல்—proceed, be, இயல்வது—which naturally is so, ஓவு—ease, செறு—destroy, பகை = பகைவர் = foe. சேர்—draw near to.

No. 735. பல் குழுவும் பாழ் செய்யும் உள்பகையும் வேந்து அலைக்கும்
கொல் குறும்பும் இல்லது நாடு.

நாடு—That is land, இல்லது—which does not have in it, பல் குழுவும்—various factions, பாழ்செய்யும் உள்பகையும்—those who cause destruction by their inner hate, வேந்துஅலைக்கும் கொல்குறும்பும்—and murdering bands who worry the king.

குழுவு—an assemblage, a faction.

பகை and குறும்பு meaning "hatred" and "rapine" by metonomy refer to "those who hate" and "those who commit rapine." The உட்பகை of the text comprises "highway robbers, thieves, sneaks" etc, கொல்குறும்பு=கொலைத்தொழிற் குறும்பர், குறும்பு=சிறுமைக்குணம். அலை—worry, harass. So, mean murdering bands who worry the king. குறும்பர்= துர்சசனர், the wicked who hatch treason against the monarch.

No. 736. கேடு அறியா கெட்ட இடத்தும் வளம் குன்றா
நாடு என்ப நாட்டின் தலை.

என்ப—They (the learned) say, நாடு—that the land, கேடு அறியா—which knows no destruction (at the hands of enemies), கெட்டஇடத்தும்—and if at all injured, வளம் குன்றா—suffers no diminution in its fruitfulness, நாட்டின் தலை—is the best of lands.

அறியா andகுன்றா—ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப்பெயரெச்சங்கள்—negative adjective participles with finals dropped; expressed fully அறியாத and குன்றாத. The final த has been dropped in poetry.

No. 737. இரு புனலும் வாய்ந்த மலையும் வருபுனலும்
வல் அரணும் நாட்டிற்கு உறுப்பு.

நாட்டிற்கு உறுப்பு—The constituents of the land are, இரு புனலும்—the two waters (i. e. from above and from below, from the clouds and from springs), வாய்ந்த மலையும்—suitable hills (to draw the clouds and to supply springs), வருபுனலும்—streams coming therefrom, வல் அரணும்—and well fortified cities.

அரண்-சினையாகுபெயர்—By metonomy, the part—the fort, which is only a part of the city, stands for the whole-the city. Hence அரண் signifying fort stands for cities which contain forts. வாய்ந்த—suitable, from வாய்=be fitting, succeed.

No. 738. பிணி இன்மை செல்வம் விளைவு இன்பம் ஏமம்
அணி என்ப நாட்டிற்கு இவ் ஐந்து.

பிணியின்மை—freedom from diseases, செல்வம்—wealth, விளைவு—agricultural produce, இன்பம்—happiness, ஏமம்—and protection, இவ்வைந்து—these five, நாட்டிற்கு அணி—are the ornaments of the land, என்ப—the learned say.

No. 739. நாடு என்ப நாடா வளத்தன நாடு அல்ல
நாட வளம் தரு நாடு.

நாடென்ப—They (the learned) call those lands, வளத்தன—which yield their wealth, நாடா—unsought. நாடு—Hence the lands, வளம் தரும்—which yield their wealth, நாட—only when sought, நாடு அல்ல—are not lands.

நாடா—unsought, obtained without toil; நாட—obtained as a result of toil.

No. 740 ஆங்கு அமைவு எய்தியக்கண்ணும் பயம் இன்றே
வேந்து அமைவு இல்லாத நாடு.

ஆங்கு அமைவு எய்தியக்கண்ணும்—Although in possession of the aforesaid excellences, பயம் இன்றே—they are of no use, வேந்து அமைவு இல்லாதநாடு—to a land which is not in harmony with its king.

வேந்தமைவு—harmony between the monarch and his subjects, consisting of the subjects' loyalty and the monarch's benevolence.

Chapter 75—அரண்—The Fort.

No. 741. ஆற்றுபவர்க்கும் அரண் பொருள் அஞ்சி தற்
போற்றுபவர்க்கும் பொருள்.

ஆற்றுபவர்க்கும் அரண் பொருள்—The fort is wealth to those who march against their enemies; பொருள்—it is wealth, அஞ்சி தற்போற்றுபவர்க்கும்—to those too who through fear (of invaders) seek refuge therein.

ஆற்றுபவர் (from ஆற்று=to do)—those who carry on action into the enemy's territory, those who make offensive warfare.

Parimelalagar paraphrases this kurral as follows:—மூவகை யாற்றலுமுடையவராய்ப் பிறர்மேல் செல்வார்க்கும் அரண் சிறந்தது. அவையின்றித் தம்மேல் வருவார்க்கஞ்சித் தன்னையே யடைவார்க்கும் அரண் சிறந்தது.

பிறர்மேல்செல்வார்—same as ஆற்றுபவர்—These have three kinds of ஆற்றல்:—அறிவு, ஆண்மை, பெருமை, i. e. knowledge, valour and greatness. This பெருமை is of two kinds (1) பொருள் and (2)படை, greatness occasioned by (1) wealth and (2) military greatness. தம்மேல் வருவார்—invaders. தன்னை refers to the fort. அடைவார்—thosewho take shelter. அவையின்றி—without the three ஆற்றல் 's. Thus "The fort is important to those, who, possessed of the three qualities of action namely knowledge, valour and greatness, proceed on offensive warefare. The fort is also important to those, who, devoid of those three attributes, dreading the invading foe, seek shelter within it".

No. 742. மணிநீரும் மண்ணும் மலையும் அணிநிழல்
காடும் உடையது அரண்.

அரண் மணிநீரும் மண்ணும் மலையும் அணிநிழற்காடும் உடையது—A fort is that which owns water like the blue saphire a bare space of land, hills and forests with cool shade.

மணி = நீலமணி, the blue stone, Deep water has a blue colour. There should be undrying water within the fort so that there may be no water drought. மண் — நீருநிழலுமில்லா மருநிலம்—the bare open land devoid of water and shade. The land surrounding the walls of the fort should be uninviting land devoid of water or shade, அணி—an ornament, அணிநிழல்—beauteous shade, i. e. cool shade.

No. 743. உயர்வு அகலம் திண்மை அருமை இந் நான்கின்
அமைவு அரண் என்று உரைக்கும் நூல்.

அரண்.........நூல்—Science says that that is a fortress, உயர்வு...........இந்நான்கின் அமைவு—which is the union of these four qualities, height, breadth, strength and inaccessibility.

அமைவு is here taken as "Union". But Parimelalagar considers அமைவு and நூல், ஆகுபெயர். The words meaning ordinarly "union" and "learning" are by metonomy used to mean the "rampart" and "men of learning."

"உயர்ச்சியும் அகலமும் திண்மையும் அருமையு மென்று சொல்லப் பட்ட இந்நான்கின் மிகுதியையுடைய மதிலை அரணென்று சொல்லுவர் நூலோர்." "Men of learning call the rampart which has these four qualities height, breadth, strength and inaccessibility to a high degree, a fort".

No. 744. சிறுகாப்பின் பேர் இடத்தது ஆகி உறுபகை
ஊக்கம் அழிப்பது அரண்.

அரண்—A fort is that, சிறுகாப்பின் பேர் இடத்ததாகி—which has ample space yet needs only small defence, உறு பகை ஊக்கம் அழிப்பது—and such as can destroy the energy of the besieging foe.

சிறுகாப்பு—The fort requires only slight defence; a small force should be enough to defend the fort. பேர் இடத்தது—The fort should enclose a good area to accommodate a large number of refugees as well as the military. உறு பகை (பகை stands for பகைவர்) the besieging foe. ஊக்கம்—courage, energy.

No. 745. கொளற்கு அரிதாய் கொண்டகூழ்த்து ஆகி அகத்தார்
நிலைக்கு எளிதாம் நீரது அரண்.

அரண்—A fort is that, கொளற்கு அரிதாய்—which cannot be easily captured (or difficult to capture), கொண்டகூழ்த்து ஆகி—contains ample stores of provisions, அகத்தார் நிலைக்கு எளிதாம் நீரது—and affords position of easy defence to its inmates. கூழ்—food provisions; கூழ்த்தாகி—well provisioned;

கொண்ட = உட்கொண்ட = containing within it. அகம் = inside, புறம் = outside. அகத்தார்—those within the fort in contrast to புறத்தார்—those outside it. நிலை—position, station, எளிதாம்—easy, நீரது = it has the nature, நீர் + அது, நீர் or நீர்மை—quality or nature.

The fort should be difficult of capture. well provisioned, and affording commanding positions to its inmates (whether for protecting them from the missiles of the foe or for delivering their own missiles on the foe).

No. 746. எல்லா பொருளும் உடைத்தாய் இடத்து உதவும்
நல் ஆள் உடையது அரண்.

அரண்—A fort is that, எல்லா பொருளும் உடைத்தாய்—which contains all things required (by the inmates), இடத்து—and, in time of need (i. e. in the contingency of imminent capture by the besiegers), உதவும் நல் ஆள் உடையது—which has warlike heroes who can preserve it from destruction.

A fort is that which contains all requisite things within, and warlike heroes, who, in the contingency of imminent capture, can preserve it from the besiegers.

The warlike heroes are called நல்லாள் good men, due to their having such good characteristics as Duty, loyalty, courage, endurance etc.

No. 747. முற்றியும் முற்றாது எறிந்தும் அறைப்படுத்தும்
பற்றற்கு அரியது அரண்.

பற்றற்கு அரியது அரண்—A fort is that which cannot be captured, *முற்றியும்*—by blockade, *முற்றாது எறிந்தும்*—or by assault without blockade, *அறைப்படுத்தும்*—or by undermining it.

There are then three devices for capturing a fort (1) blockade preventing ingress and egress (2) assault (3) undermining. The first device, blockade, is set at nought by the fort containing all requisites "*எல்லாப்பொருளும் உடைத்து*", the other two devices being set at naught by the presence of the *நல்லாள்*. *அறை*=chamber; *அறைப்படுத்து*—cut under a chamber, undermine.

No. 748. *முற்றாற்றி முற்றியவரையும் பற்றாற்றி*
பற்றியார் வெல்வது அரண்.

அரண்—That is a fort, *பற்றியார்*—whose inmates, *பற்று ஆற்றி*—maintaining their ground, *வெல்வது*—are able to overcome, *முற்றாற்றி முற்றியவரையும்*—even those who have besieged it by sheer strength of numbers.

That is a fort, whose inmates are able to overcome without losing ground even those who have besieged it by their sheer strength of numbers.

பற்றியார்—those who hold the fort; *பற்று ஆற்றி*—maintaining their hold, *முற்று*—a siege, *முற்றாற்றி முற்றியவர்*—those who have surrounded the fort besieging it. The besiegers have surrounded the fort by reason of their superior numbers. Even when the encircling enemy is superior in numbers, the fort enables the besieged to overcome the foe, maintaining their hold over the fort.

No. 749. *முனைமுகத்து மாற்றலர் சாய வினைமுகத்து*
வீறு எய்தி மாண்டது அரண்.

அரண்—That is a fort—*வினைமுகத்து வீறுஎய்தி மாண்டது*—which derives excellence from the stratagems made by its inmates, *முனைமுகத்து மாற்றவர் சாய*—to defeat their foe at the outset of the battle.

மாண்டது—that which has excelled, from மாண் = excel. வீறு—greatness, majesty. எய்தி—having attained, from எய் = attain. சாய் = fall, lean.

Parimelalagar: போர் தொடங்கின வளவிலே பகைவர் கெடும் வண்ணம் அகத்தோர் செய்யும் வினைவேறுபாடுகளான் வீறு பெற்று மற்றும் வேண்டு மாட்சிமை யுடையதே யரணாவது.

That is a fort which has attained greatness by the stratagems adopted by its inmates to defeat the foe at the very outset of the battle and (மற்றும் வேண்டு மாட்சிமை யுடையதே) which possesses other desirable excellences.

The stratagems are shooting arrows, slinging stones, stabbing with the spear, cutting with the sword etc. மற்றும் வேண்டு மாட்சி refers to the possession of underground passages etc. enabling the besieged to come in or go about unknown to the besiegers.

No. 750. எனைமாட்சித் தாகியக் கண்ணும் வினைமாட்சி
இல்லார்கண் இல்லது அரண்.

அரண் எனை மாட்சித்து ஆகியக்கண்ணும்—although a fort may possess all the aforesaid excellences, இல்லது—it is as it were without these, வினைமாட்சி இல்லார்கண்—if its inmates possess not greatness of action.

Chapter 76.

பொருள் செயல் வகை. **The way to accumulate wealth.**

No. 751. பொருள் அல்லவரை பொருளாக செய்யும்
பொருள் அல்லது இல்லை பொருள்.

பொருள் அல்லது—Except wealth, இல்லை பொருள்—there is nothing, பொருள் அல்லவரை பொருளாக செய்யும்—which can change men of no consequence into worthy men.

The particle உம் at the end of பொருளல்லவரையும் has been elided in poetry. இழிவு சிறப்பும்மை செய்யுள்விகாரத்தால் தொக்கு நின்றது.

No. 752. இல்லாரை எல்லாரும் எள்ளுவர் செல்வரை
எல்லாரும் செய்வர் சிறப்பு.

எல்லாரும் எள்ளுவர் இல்லாரை—All despise the poor (though they be rich in all virtues). எல்லாரும் செல்வரை செய்வர் சிறப்பு—All praise the rich (though they be the embodiment of all vice).

Parimelalagar: எல்லா நன்மையு முடையாராயினும் பொருளில்லாரை யாவருமிகழ்வர்: எல்லாத்தீமையு முடையாராயினும் அஃதுடையாரை யாவரு முயரச் செய்வர்.

எல்லார் includes பகைவர்—enemies, நட்டார்—friends and நொதுமலர்—neighbours.

No. 753. பொருள் என்னும் பொய்யா விளக்கம் இருள் அறுக்கும்
எண்ணிய தேயத்து சென்று.

பொருள் என்னும்......விளக்கம்—The imperishable light of wealth, எண்ணிய தேயத்து சென்று—enters regions as desired by its owner, இருள் அறுக்கும்—and dispels the darkness of enmity therein.

பொய்யா—unfailing, imperishable. விளக்கம்—lamp.

No. 754. அறன் ஈனும் இன்பமும் ஈனும் திறன் அறிந்து
தீது இன்றி வந்த பொருள்.

வந்த பொருள்—The wealth acquired, திறன் அறிந்து—through a knowledge of proper means, தீது இன்றி—and without injustice, அறன் ஈனும்—will yield (the king) virtue, இன்பமும் ஈனும்—and will yield him happiness too.

ஈனு =yean—ஈனும் =it will produce. ஈனு by elision of final உ becomes ஈன் to which is added உம் the future 3rd person ending-both singular and plural.

No. 755. அருளொடும் அன்பொடும் வாரா பொருள் ஆக்கம்
புல்லார் புரள விடல்.

புல்லார் புரள விடல்—Kings should abhor and avoid, பொருள் ஆக்கம்—the accumulation of wealth, அருளொடும் அன்பொடும் வாரா—which does not flow in with grace and love.

Father Beschi translates this kurral thus:—

Abhorrendum est et contemnendum divitias cumulare quae non obveniant cum clementia (regis in subditos) et amore (subditorum in regem).

The distinction between அருள் and அன்பு well brought out by Fr. Beschi should be noticed.

"அருள்—சம்பந்தங்கருதாமல் சுபாவமாக யாவரிடத்தும் செய்வதாகிய கருணை, இஃது உயர்ந்தோர் செய்யும் நேயமாம். அன்பு—சம்பந்தமுடையவரிடத்துக் காரணம்பற்றிப் பிரியங் கொள்ளுதல். இது தாழ்ந்தோர் செய்யும் நேயமாம்."

அருள் thus is grace or clemency of the king towards his subjects and அன்பு is love of the subjects for their king.

With this kurral should be compared Kurral No. 660 :—

சலத்தாற் பொருள்செய்தே மார்த்தல் பசுமட்
கலத்துணீர் பெய்திரீஇ யற்று.

"In pot of clay unburnt the water pours and would
retain,
Who seeks by wrong the realm in wealth and safety to
maintain" Dr. Pope.

No. 756. உறுபொருளும் உல்கு பொருளும் தன் ஒன்னார்
தெறு பொருளும் வேந்தன் பொருள்.

உறுபொருளும் (=உடையாரின்மையிற்றானே வந்தபொருளும்) Unclaimed property, உல்கு பொருளும் (=சுங்கமாகிய பொருளும்)

—the revenue obtained by duties, *தன் ஒன்னார் தெறுபொருளும்*—and the spoil obtained by conquest of foes, *வேந்தன் பொருள்*—are all the wealth of the king.

சுங்கம்—import duties. *தெறுபொருள்—தெறுதலால் வரும் பொருள்*—enemies' spoil, *தெறு*=destroy.

No. 757. *அருள் என்னும் அன்பு ஈன் குழவி பொருள் என்னும் செல்வம் செவிலியால் உண்டு.*

அருள் என்னும் குழவி—The child Kindliness, *அன்பு ஈன்*—which is born of Love. *உண்டு*—grows, *பொருள் என்னும் செல்வம் செவிலியால்*—under the fostering care of the rich nurse Wealth.

அருள் is the child of *அன்பு* and *பொருள்* (wealth) is its rich nurse.

No. 758. *குன்று ஏறி யானைப்போர் கண்டற்றால் தன்கைத்து ஒன்று உண்டாக செய்வான் வினை.*

தன் கைத்து உண்டாக ஒன்று செய்வான் வினை—The undertaking of him who has wealth in his hands, *கண்டற்று*—is like viewing, *யானை போர்*—the strife of elephants, *குன்று ஏறி*—having climbed a hill.

The undertaking of the moneyed man will be completed easily and without fear like the man from the hill watches comfortably and without any fear the strife between the elephants which takes place low down in the plain.

கை—hand, *கைத்து*—what is in the hand, wealth.

ஒன்று—ஒருதொழிலை, செய்வான்—எடுத்துக்கொண்டவன், வினை—அத்தொழிலைச் செய்தல்—Hence, the undertaking of him who has wealth in his hands.

No. 759. *செய்க பொருளை செறுநர் செருக்கு அறுக்கும் எஃகு அதனின் கூரியது இல்.*

செய்க பொருளை—Acquire wealth. எஃகு—it is a weapon, அறுக்கும்—which will destroy, செறுநர் செருக்கு—the arrogance of your enemies. அதனின் கூரியது இல்—there is no other weapon sharper than that.

No. 760. ஒண்பொருள் காழ்ப்ப இயற்றியார்க்கு எண்பொருள் ஏனை இரண்டும் ஒருங்கு.

இயற்றியார்க்கு—To those who have acquired, ஒண்பொருள்—honest wealth, காழ்ப்ப—exceedingly, ஏனை இரண்டும்—the other two, namely Virtue and Pleasure, ஒருங்கு எண்பொருள்—are together things easily acquired.

ஒள் or ஒண்=bright: ஒண்பொருள்—wealth acquired by bright or honest means. எண், எள்=easy.

So we may translate: To those who have honestly acquired exceeding wealth, the other two (Virtue and Pleasure) are easily acquired. The Kurral is divided into three books treating of Virtue, Wealth and Pleasure. Hence after speaking of Wealth, when our poet speaks of the other two, they are Virtue and Pleasure.

Chapter 77. படைமாட்சி. The excellence of the army.

No. 761. உறுப்பு அமைந்து ஊறு அஞ்சா வெல்படை வேந்தன் வெறுக்கையுள் எல்லாம் தலை.

உறுப்பு அமைந்து ஊறு அஞ்சா வெல்படை—The conquering host, complete in its four parts, that does not fear wounds, வேந்தன் வெறுக்கையுள் எல்லாம் தலை—is the foremost of all the king's treasures.

வெறுக்கை—glory. உறுப்பு—ரத கஜ துரக பதாதி களாய சதுரங்கம்—The four parts of the army chariots, elephants, horse and footsoldiers.

Parimelalagar: உறுப்பு அமைந்து—யானைமுதலிய நான்குறுப்பானும் நிறைந்து, ஊறு அஞ்சா—(போரில்) காயம்படுதற்கு அஞ்சாது நின்று, வெல்—பகையை வெல்வதாய, படை—படையானது, வேந்தன் வெறுக்கையுளெல்லாம் தலை—அரசன் செல்வங்களெல்லாவற்றுள்ளும் தலையாய செல்வம்.

No. 762. உலைவு இடத்து ஊறு அஞ்சா வன்கண் தொலைவு இடத்தும்
தொல் படைக்கு அல்லால் அரிது.

"தொலைவிடத்தும்—தான் சிறிதாய வழியும், உலைவிடத்து—அரசற்குப் போரின்கண் உலைவுவந்தால், ஊறு அஞ்சா—தன்மேல் உறுவதற்கு அஞ்சாது நின்றுதாங்கும், வன்கண்—வன்கண்மை, தொல் படைக்கு அல்லால்—அவன் முன்னோரைத் தொடங்கி வரும் படைக்கல்லது, அரிது உளதாகாது" Parimelalagar, தொல்படைக்கு அல்லால் அரிது—The veteran host alone can have, வன்கண்—the cool determination to stand by its king, உலைவு இடத்து—in adverse hour, ஊறு அஞ்சா—fearless of wounds, தொலைவு இடத்தும்—unmindful of its reduced strength.

தொல்—ancient. உலைவு—irresolution, weakness. தொலைவு—destruction. படை is of six kinds (1) மூலப்படை—veterans, (2) கூலிப்படை—mercenaries (3) நாட்டுப்படை—yeomanry, (4) காட்டுப்படை—foresters, (5) துணைப்படை—auxiliaries, (6) பகைப்படை—prisoners?. The மூலப்படை, veterans, are held in reserve and sent out in extreme need only. This is borne out by the statement in the Ramayana wherein it is stated that Ravana sent forth his மூலபலச்சேனை after the death of Indrasith to destroy Rama and his followers.

No. 763. ஒலித்தக்கால் என்னும் உவரி எலிப்பகை
நாகம் உயிர்ப்ப கெடும்.

எலிப்பகை—எலியாகிய பகை திரண்டு, உவரி—கடல்போல, ஒலித்தக்கால்—ஒலித்தால், என்னும்—நாகத்திற்கு என்ன ஏதம் வரும்? நாகம் உயிர்ப்ப—அந்நாகம் உயிர்த்தமாத்திரத்தானே, கெடும்—அது தானே கெடும்.

ஒலித்தக்கால் என்னும் உவரி எலிப்பகை—What can the sea like roar of hostile rats avail (against the snake)? நாகம்

உயிர்ப்ப கெடும்—They will perish at the mere breath of the snake.

நாகம்—பாம்பு: Cobra, snake.

No. 764. அழிவின்று அறைபோகாதாகி வழிவந்த
வன்கணதுவே படை.

அழிவின்று—போரின்கட்கெடுதலின்றி, அறைபோகாதாகி—பகைவராற் கீழறுக்கப்படாததாய், வழிவந்த—தொன்று தொட்டு வந்த, வன்கணதுவே—தறுகண்மையையுடையதே, படை—அரசனுக்குப் படையாவது.

படை—That is a host, வழிவந்த வன்கணதுவே—famed for hereditary courage, அழிவின்று—which has not suffered defeat, அறைபோகாதாகி—nor is capable of being undermined. A host composed of soldiers famed for hereditary courage, which has not suffered defeat nor is capable of base desertion is a host indeed.

No. 765. கூற்று உடன்று மேல்வரினும் கூடி எதிர்நிற்கும்
ஆற்றலதுவே படை.

கூற்று உடன்று மேல்வரினும்—கூற்றுவன்றானே வெகுண்டு மேல்வந்தாலும், கூடி—நெஞ்சொத்து, எதிர்நிற்கும்—எதிர்நின்று தாங்கும், ஆற்றலதுவே—ஆற்றலை உடையதே, படை—படையாவது.

படை—That is a host, கூடி எதிர் நிற்கும் ஆற்றலதுவே—which is capable of offering a united front, கூற்று உடன்று மேல்வரினும் even if the god of Death with wrath advances against it.

மேல்வரினும்—The particle உம் is உயர்வு சிறப்பும்மை, i. e. is laudatory உம். உடன்று "wroth" from உடலு "be fierce". கூற்றுவன் is Yama, the God of Death. ஆற்றல், courage, endurance.

The host presents a united front by the love the host bears the king.

No. 766. மறம் மானம் மாண்ட வழிச்செலவு தேற்றம்
எனநான்கே ஏமம் படைக்கு.

மறம்—தறுகண்மையும், மானம்—மானமும், மாண்ட வழிச் செலவு—முன் வீரரானோர் சென்ற நன்னெறிக்கட் சேறலும், தேற்றல்—அரசனாற் றேறப்படுதலும், எனநான்கே—என இந் நான்கு குணமுமே, ஏமம் படைக்கு—படைக்கு அரணாவது.

மறம், மானம், மாண்ட வழிச்செலவு, தேற்றல்---Valour, honour, following in the excellent traditions of its predecessors and trustworthiness, என நன்கே—these four, ஏமம் படைக்கு—constitute the safety of a host.

No. 767. தார் தாங்கி செல்வது தானை தலைவந்த
போர் தாங்கும் தன்மை அறிந்து.

தலைவந்த—மாற்றாரால் வகுக்கப்பட்டுத் தன்மேல்வந்த, போர்—படையின் போரை, தாங்கும் தன்மை அறிந்து—விலக்கும் வகுப்பறிந்து வகுத்துக்கொண்டு, தார்—அவர் தூசியை, தாங்கி—தன்மேல் வாராமற்றடுத்து, செல்வது—தான் அதன்மேற் செல்வதே, தானை—படையாவது.

தானை—That is an army, தலைவந்த போர் தாங்கும் தன்மை அறிந்து—which knows the art of warding off an impending struggle, தார் தாங்கி செல்வது—and advances against the van of the foe. தலைவரு—attack. தார்=தூசி=கொடிப்படை=முன்னணிச் சேனை=Van.

No. 768. அடற்றகையும் ஆற்றலும் இல் எனினும் தானை
படைத்தகையால் பாடு பெறும்.

தானை—, அடற்றகையும்—பகைமேற்றான் சென்றடுந் தறுகண்மையும், ஆற்றலும்—அது தன்மேல் வந்தாற் பொறுக்கு மாற்றலும், இல்லெனினும்—இல்லையாயினும், படைத்தகையால்—தன்றோற்றப் பொலிவானே, பாடுபெறும்—பெருமை யெய்தும்.

அடற்றகையும் ஆற்றலும் இல்லெனினும்—Though destitute of courage to fight or strength to endure, தானை—a host, பாடு பெறும்—may yet gain applause, படைத்தகையால்—by the splendour of its equipment.

அடர்தகை—bravery, அடல்+தகை. அடு—destroy. பாடு—(1) anything that befalls, then (2) dignity-honour.

No. 769. சிறுமையும் செல்லாத் துனியும் வறுமையும்
இல்லாயின் வெல்லும் படை.

சிறுமையும்—தான் தேய்ந்து சிறிதாகலும், செல்லாத்துனியும்—மனத்தினின்று நீங்காத வெறுப்பும், வறுமையும்—நல்குரவும், இல்லாயின்—தனக்கில்லையாயின், வெல்லும் படை—படை பகையை வெல்லும்.

படைவெல்லும்—The host can conquer the foe, இல்லாயின்—if it be free from, சிறுமை—diminution, செல்லாத்துனி—clinging fear, வெறுமையும்—and poverty.

No. 770. நிலைமக்கள் சால உடைத்து எனினும் தானை
தலைமக்கள் இல்வழி இல்.

நிலைமக்கள்—போரின்கணிலையுடைய வீரரை, சால உடைத்து எனினும்—மிகவுடைத்தேயாயினும், தலைமக்கள் இல்வழி—தனக்குத் தலைவராகிய வீரரில்லாதவழி, தானை இல்—தானை நில்லாது.

தானை இல்—The host cannot stand, தலைமக்கள் இல்வழி—where there are no generals, நிலைமக்கள் சால உடைத்து எனினும்—even though it may be composed of permanent soldiers in large numbers.

Chapter 78. படைச்செருக்கு. Military Spirit.

செருக்கு=greatness, conceit, spirit, infatuation. படைச் செருக்கு=படையது மறமிகுதி (Parimelalagar)=வீரமிகுதி—excessive valour of the army.

No. 771 என் ஐ முன் நில்லன்மின் தெவ்விர் பலர் என் ஐ
முன் நின்று கல் நின்றவர்.

தெவ்விர்—பகைவீர், (இன்று இங்கு) என் ஐ முன்—என் தலைவனெதிர், நின்று—போரேற்று நின்று, கன்னின்றவர் பலர்—அவன்

வேல்வாய்வீழ்ந்து பின் கல்லின்கண்ணே நின்ற வீரர் பலர்: நீவிர் அதன்கணின்றி, நும் முடற்கணிற்றல் வேண்டின், என் ஐ முன்—என்றலைவனெதிர், நில்லன்மின்—போரேற்று நிற்றலையொழிமின்.

கல்—போரில் வீரர் இறந்தவிடத்து அவருருவம் போற்செய்து நடப்படுங்கல்—நடுகல்.

தெவ்விர்—O ye foes; என் ஐ முன் நில்லன்மின்—stand not in arms before my leader; என் ஐ முன்நின்று கல் நின்றவர் பலர்—for many there are who braved my lord and stand in stone now!

தெவ்வு—hatred; தெவ்வர்—foes. தெவ்விர்—Vocative of தெவ்வர்.

When warriors die in the battle field, stone statues of such brave warriors are made and placed as a memorial of the heroes.

No. 772. கானம் முயல் எய்த அம்பினில் யானை
பிழைத்த வேல் ஏந்தல் இனிது.

கானம்—கானத்தின்கணோடும், முயல்—முயலை, எய்த பிழையாமலெய்த, அம்பினில்—அம்பை யேந்தலினும், யானை—வெள்ளிடை நின்ற யானையை, பிழைத்த வேல்—எறிந்து பிழைத்த வேலை, ஏந்தல் இனிது—ஏந்துதல் நன்று.

ஏந்தல் இனிது—It is better to hold, யானை பிழைத்தவேல்—the dart which missed the elephant (in the open), கான முயல் எய்த அம்பினில்—than the arrow which hit the hare in the forest. கானம்—forest. ஏந்தல்—the act of bearing up or holding.

No. 773 பேராண்மை என்ப தறுகண் ஒன்று உற்றக்கால்
ஊராண்மை மற்று அதன் எஃகு.

தறுகண்—பகைவர்மேற் கண்ணோடாது செய்யும் மறத்தை, பேராண்மை என்ப—நூலோர் மிக்க வாண்டன்மை யென்று சொல்லுவர். ஒன்று உற்றக்கால்—அவர்க்கு ஒரு தாழ்வு வந்தாயின், ஊராண்மை—கண்ணோடி அது தீர்த்துக்கோடற்பொருட்டு ஊராண்மை செய்தலை, அதன்—அதற்கு, எஃகு—கூர்மையென்று, என்ப—சொல்லுவர்.

தறுகண் பேராண்மை என்ப—The learned say that fierceness in warfare with the foe is great valour: ஒன்று உற்றக்கால் ஊராண்மை—but to become a benefactor to him in case of accident, அதன் எஃகு—is the extreme test of that valour.

தறுகண்—ferocity, undaunted bravery. ஊராண்மை—humanity, magnanimity. பேராண்மை—heroic greatness.

No. 774. கைவேல் களிற்றொடு போக்கி வருபவன்
மெய்வேல் பறியா நகும்.

கைவேல்—தன்கைப்படையாகிய வேலை, களிற்றொடு போக்கி—தன்மேல்வந்த களிற்றொடு போக்கி, வருபவன்—வருகின்ற களிற்றுக்கு வேனுடித்திரிவான், மெய்வேல்—தன்மார்பின்கணின்ற வேலைக்கண்டு, பறியா—பறித்து, நகும்—மகிழும்.

கைவேல் களிற்றொடு போக்கி வருபவன்—The hero, who, casting the lance in his hand on a rushing elephant, comes in search of another மெய்வேம் பறியா—will pluck the one that sticks to his body, நகும்—and laugh exultingly.

No. 775. விழித்த கண் வேல்கொண்டு எறிய அழித்து இமைப்பின்
ஓட்டன்றோ வன்கண் அவர்க்கு.

விழித்தகண்—பகைவரை வெகுண்டு நோக்கியகண், வேல்கொண்டு—அவர் (i. e. பகைவர்) வேலைக்கொண்டெறிய, அழித்து—அஃதாற்றுது அந்நோக்கையழித்து, இமைப்பின்—இமைக்குமாயின், அது, வன்கணவர்க்கு வீரர்க்கு, ஓட்டன்றோ—புறங்கொடுத்தலாம்.

வன்கணவர்க்கு ஓட்டு அன்றோ—Is it not (=it is) a defeat to warriors if, விழித்தகண்—their ferocious eyes, வேல்கொண்டு அழித்து இமைப்பின்—quailing before the spear of the foe, wink?

இமைப்பின்—if they wink; ஓட்டு=defeat, from ஓடு—run.

No 776. விழுப்புண் படாத நாள் எல்லாம் வழுக்கினுள்
வைக்கும் தன் நாளை எடுத்து.

தன்னாளை—தனக்குச்சென்ற நாள்களை, எடுத்து—எடுத்தெண்ணி, அவற்றுள், விழுப்புண் படாத நாளெல்லாம்—விழுப்புண் படாத நாள்களையெல்லாம், வழுக்கினுள்—பயன்படாது கழிந்த நாளுள்ளே, வைக்குப—வைக்கும் வீரன்.

தன் நாளை எடுத்து—The hero, counting all his days. *வைக்கினுள்*—sets down as wasted, *விழுப்புண்படாத நாளெல்லாம்*—all those on which he received no glorious wound.

விழுப்புண்—The glorious wound is that which is received by a hero in actual battle. The run-away only gets wounds on his back. Such wounds received in flight are a disgrace. The wounds received by a soldier in his chest and front show valour. *வழுக்கு*—a slip, failure. *வைக்கும்*, will place, will consider.

No. 777. *சுழலும் இசை வேண்டி வேண்டா உயிரார்*
கழல் யாப்பு காரிகை நீர்த்து.

சுழலும்—துறக்கத்துக்குத் தம்மொடு செல்லாது வையத்தைச் சூழ்ந்து நிற்கும், இசைவேண்டி—புகழை வேண்டி, வேண்டா வுயிரார்—உயிர் வாழ்தலை வேண்டாதவீரர், கழல் யாப்பு—கழல் கட்டுதல், காரிகை நீர்த்து—அலங்கார நீர்மையை யுடைத்து.

கழல் யாப்பு—The fastening of the anklet, *சுழலும் இசை வேண்டி*—by those who desire world-wide fame, *வேண்டா உயிரார்*—and not the safety of their lives, *காரிகை நீர்த்து*—is of the nature of an ornament.

கழல் is the anklet worn by heroes. *யாப்பு*—binding or fastening. *காரிகை*—an ornament. *நீர்த்து*—"partakes of the nature of" "it is thus".

No. 778. *உறின் உயிர் அஞ்சா மறவர் இறைவன்*
செறினும் சீர் குன்றல் இலர்.

உறின்—போர் பெறின், உயிர்—தம்முயிர்ப்பொருட்டு, அஞ்சா—அஞ்சாது, மறவர்—அவன்மேற் செல்லும் வீரர், இறைவன்—தம்மிறைவன், செறினும்—அதுவேண்டா வென்று முனியினும், சீர் குன்றலிலர்—அவ்வீர மிகுதிகுன்றார்.

உயிர் அஞ்சாமறவர்—Heroes who are not afraid of their lives, *உறின்*—in the event of battle, *சீர் குன்றிலர்*—do not cool their ardour, *இறைவன் செறினும்*—even if the king prohibits them from fighting.

No. 779. இழைத்தது இகவாமை சாவாரை யாரே
பிழைத்தது ஒறுக்கிற்பவர்.

இழைத்தது—தாங்கூறினவஞ்சினம், இகவாமை—தப்பாமற்பொருட்டு, சாவாரை—சென்று சாவ வல்ல வீரரை, பிழைத்தது—அது தப்பியவாறு சொல்லி, ஒறுக்கிற்பவர்—என்னுதற்குரியவர், யார்—யாவர்.

ஒறுக்கிற்பவர் யார்—Who can utter words of scorn against, சாவாரை—those who die, இழைத்தது இகவாமை—faithfully guarding their sworn oath, பிழைத்தது—saying they have failed?

இழை—determine, do carefully. இழைத்தது—what was resolved on, what was sworn to be done. இகவாமை—not transgressing—(இக—pass beyond the bounds of). ஒறுக்கிற்பவர் —from ஒறு=blame, vex.

No. 780. புரந்தார் கண் நீர்மல்க சாகிற்பின் சாக்காடு
இரந்து கோட்டக்கது உடைத்து.

புரந்தார்—தமக்குச் செய்த நன்றிகளை நினைந்து ஆண்டவரசர், கண்—கண்கள், நீர்மல்க—நீர்பெருகும்படி, சாகிற்பின்—போரிடைச் சாவப்பெறின், சாக்காடு இரந்து...உடைத்து—அச்சாக்காடு இரந்தாயினும் கொள்ளுந்தகுதியையுடைத்து.

புரந்தார்......சாகிற்பின்—If heroes can so die as to fill with tears the eyes of their rulers, சாக்காடு—such a death, கோட்டக்கதுடைத்து—deserves to be sought, இரந்து—even by begging.

சாகிற்பின்=சாகு+இன்+பின்=If (they) die, then. சாக்காடு—death. புரந்தான்=king, ruler. புரந்தார்—rulers.

Summaries.

Chapter 69.

The Envoy.

Analysis.

§ 1. Nos. 681—682. The general characteristics of ambassadors.

§ 2. Nos. 683—687. The characteristics of Pleni-potentiary ambassadors.

§ 3. Nos. 688—690. The characteristics of ordinary ambassadors.

Translation.

§ 1. No. 681. An ambassador should have (1) a benevolent mind (2) high birth and (3) pleasing manners.

682. An ambassador (1) should be strongly attached to his sovereign (2) should have an intimate knowledge of his sovereign's affairs and (3) have the power of speech.

§ 2. No. 683. To be successful in his mission, the envoy should be a learned man to win the respect of the learned men in the strange court full of warriors.

684. He only can go as an ambassador to a foreign court who has (1) common sense (2) a graceful figure and (3) exquisite learning.

685. The ambassador should secure advantage for his sovereign by (1) speaking concisely (2) avoiding wrathful words, and (3) speaking pleasantly.

686. He (1) should be well versed in Political Science (2) should talk impressively (3) have a fearless countenance, and (4) tactfully face every situation.

687. He (1) preserves his decorum (2) considers opportune time (3) selects the proper place (4) considers seriously what he has to speak and thus delivers his message.

§ 3. No. 688. The envoy should have Truthfulness in addition to (1) Integrity (2) Support of the ministers of the strange court and (3) Determination.

689. He should have the self-command not to utter even inadvertently discreditable things.

690. Should it cost the envoy his life in delivering his master's message, unflinchingly he should seek only his Sovereign's good.

Chapter 70.

Conduct in the presence of the King.

Analysis.

§ 1. Nos. 691—693. Conduct in Courts generally stated.

§ 2. „ 694—697. Conduct in Courts specially stated.

§ 3: „ 698—700. Enjoins not to do acts likely to bring the disapproval of the King.

Translation.

§ 1,. No. 691. The minister should not go too far from his monarch nor go too near him.

692. The minister, who fears to crave after kingly pomp state and pleasures, will have abundance from his monarch.

693. The minister should be wary and above suspicion.

§ 2. No. 694. In the royal presence abstain from whispers and smiles.

695. Pry not into the king's secrets nor ask; should he tell you, listen then.

696 Study the monarch's moods, wait for the fitting time and courteously suggest things not likely to displease him and such as are necessary.

697. Speak on desirable matters, encourage not frivolous talk.

§ 3. No, 698. Reverence the divine light of kings; should the king happen to be your kinsman or junior, despise him not on that score.

699. Those who have won the royal esteem should abide in that esteem and not do unseemly acts likely to bring down the royal displeasure.

700. Those who on the strength of their intimacy with the king do unseemly acts court their own ruin.

Chapter 71.

Knowing the Sovereign's mind by reading his countenance.

"The tact required alike by envoy and by courtier, that reads the countenance, takes note of the subtlest indications of the ruler's will."—Dr. Pope.

Analysis.

§ 1. Nos. 701—703. The excellence of ministers who can read the countenance.

§ 2. „ 704—705. The inferiority of those who cannot read the countenance.

§ 3. „ 706—708. The vehicle of knowledge is the face.

§ 4. „ 709—710. The subtle instrument of thought is sight.

Translation.

§ 1. No. 701. The minister who understands his master by look alone is a gem indeed.

702. Esteem him a god who can read another's thoughts to a certainty.

703 Such a one is worth buying even sacrificing an "angam" of the state.

§ 2 No. 704. Ministers who read countenances are superior to others who cannot do so,

705. The eyes are useless if they cannot by their own indications read those of others' eyes.

§ 3. No. 706. The mirror reflects what is near by; so the face indicates what is uppermost in the mind.

707. Nothing is fuller of knowledge than the face which precedes the mind, whether the mind is pleased or vexed.

708. Seeing the face is quite enough when, in presenec brought, men can look within and know the lurking thought.

709. The eyes of ministers who read the changing eye reveal to the king foreign monarchs' love or hate.

710. The measuring rod of sagacious ministers is nothing else but their eyes.

Chapter 72. Knowing the Court.

Analysis.

§ 1. Nos. 711—712. The minister before speaking should know the அவை, his audience.

§ 2. „ 713. The evil of not knowing the council.

§ 3. „ 714. How those who haye measured their அவை should behave—generally stated.

§ 4. „ 715. How the minister ought to behave in a council composed of his betters.

§ 5. „ 716. The evil of a lapse in such a council.

§ 6. „ 717—718. May talk freely in a council composed of his equals.

§ 7. „ 719—720. Should not talk at all in a council composed of one's inferiors.

Translation.

§ 1. No. 711. Let the pure in mind, who know the art of speech, speak with deliberation, knowing the measure of the council.

712. Let those good men who know the flow of words speak with distinct knowledge, free from errors, discerning the fitting place and time.

§ 2. No. 713. Those who undertake to speak, not knowing the measure of the council, do not know the use of words and have no learning.

§ 3. No. 714. Let ministers become lights among the learned and take on the pure lime whiteness of ignorance amid fools.

§ 4. No. 715. The modest reserve which holds one back from rushing forward and speaking before Superiors is the best among all qualities reckoned good.

§ 5. No. 716. A minister's slip in the presence of those who have acquired a vast store of learning and who know its worth is like unto a religious man straying from his staid path of virtue.

§ 6. No. 717. The learning of the learned will shine amongst those who are skilled in scrutinising sayings without any fault.

718. Lecturing to those who possess understanding is like watering a bed of growing plants.

§ 7. No. 719. Those who can speak what is good impressively, in an assembly of the wise, should not even fogetfully speak the same in an assembly of triflers.

720. Speak not anything in an assembly of those who are not of your class; for if you do, it would be like ambrosia spilt in the sewer.

Chapter 73.

Not to dread the Council,

Analysis.

§ 1. Nos. 721—723. The excellence of those who do not quake before the Council.

§ 2. „ 724. The benefit that accrues to one such minister.

§ 3. „ 725. The reason a minister should be thoroughly versed in Dialectic and Grammar.

§ 4. „ 726—730. The inferiority of those who dread the Council.

Translation.

§ 1, No. 721. Those men, pure in heart, who know the varied force of words, di scern the quality of the council and fail not in their discourse before that body of learned men.

722. They will be considered the most learned of learned men, who set forth what they have learned, to impress a learned assembly.

723. Many there are who bravely encounter death amidst the foe, but few who fearlessly enter the assembly of the learned.

§ 2. No, 724. Ministers should set forth what they have learned to impress the learned and learn more from those more learned than themselves.

§ 3. No. 725. Let the minister learn dialectic grounded on grammar so that he may reply the council fearlessly.

§ 4. No. 726. What have those devoid of cool determination to do with a sword? and those who dread a penetrating assembly of learned men, with Science?

727. The learning of him who quakes before the council is one with the shining sword in the hand of a hermaphrodite in the midst of the foe.

728. Those who cannot speak good things to impress an assembly of the learned are, in spite of their varied learning, fruitless indeed.

729. The world will say of them who, in spite of their studying and understanding things, dread the council of the learned, that they are the lowest of illiterates.

730. They, though living, are classed with the dead, who, by fear of the council, are unable to set forth impressively what they have learned.

Chapter 74.

The Land.

Analysis.

§ 1. Nos. 731—736. The land, its characterstics.
§ 2. „ 737. Its constituents.
§ 3. „ 738. Its ornaments.
§ 4. „ 739—740. Its defects.

Translation.

§ 1. No. 731. Where farmers who carry on unfailing cultivation, virtuous men and merchants with inexhaustible wealth congregate together, that is land.

732. That is land which is sought after on account of its abounding wealth, and, being free from destructive agencies, yields abundantly.

733. That is land, which, when burdens come thick, bears them, and still is no whit behindhand in payment of its full tribute to its monarch.

734. That is land, which naturally is so, to which starvation, unceasing disease and ravaging foe draw not near.

735. That is land, where, factions, destroying inner strife and mean murdering bands who harass the king, are not.

736. They say that the land, which knows no destruction at the hands of the foe, and if ever injured, suffers no diminution in its fruitfulness, is the best of lands,

§ 2. No. 737. The constituents of the land are the two kinds of waters, suitable hills, rivers arising therefrom and well fortified cities.

§ 3. No. 738. Freedom from diseases, wealth, agricultural produce, happiness and protection-these five, the learned say, are the ornaments of the land.

§ 4. No. 739. They call those alone lands, which yield their wealth, without toil. Hence those which yield their wealth as a result of severe toil are not lands.

740. The aforesaid excellences, although achieved, are of little avail, to a land which is not in peace with its king.

Chapter 75.

The Fort.

Analysis.

§ 1. Nos. 741. The excellence of the Fört.
§ 2. „ 742—748. Its characteristics.
§ 3. „ 749—750. The garrison.

Translation.

§ 1. No. 741. A fort is wealth both to those, who, possessing the three qualities of action, march against their foe, and to those, who, devoid of those three atributes, dreading the invading foe, seek refuge therein.

§ 2. No. 742. A fort is that which owns water like the blue saphire, an open space of land. hills and forests with cool beauteos shade.

743. Men of learning call the enclosure which has the four qualities-height breadth, strength and inaccessibility to a high degree, a fort.

744. A fort is that which requires but slight defence yet has ample space and is such as can destroy the energy of the besieging foe.

745. A fort is that which is difficult to capture, is amply provisioned and affords commanding position to its holders (for offensive or defensive operations).

746. A fort is that which contains all requisite things within, and military heroes, who, in imminent capture, can protect it.

747. A fort is that which cannot be captured by blockade, or assault or undermining.

748. That is a fort whose inmates are able, maintaining their hold over it, to overcome even superior forces who encircling the fort have besieged it.

§ 3. No. 749. That is a fort which has attained greatness by the stratagems adopted by its inmates to defeat the foe at the very outset of the battle and which possesses other desirable excellences (such as underground passages).

750. A fort possessing all the aforesaid excellences, is, if its inmates lack greatness of action, as it were, without them.

Chapter 76.

The way of accumulating wealth.

Analysis.

§ 1. Nos. 751—753. The excellence of wealth.

§ 2. „ 754—756. The manner in which wealth should be acquired.

§ 3. „ 757—760. The benefits of wealth.

Translation

§ 1. No. 751. Except wealth there is no other thing which can alter men of no consequence into men of worth.

752. All despise the poor (though rich in virtue), but praise the rich (though the embodiment of all vice):

753. The unfailing light of wealth enters regions as desired by its owner and dispels the darkness of enmity therein.

§ 2. No. 754. The wealth, acquired through a knowledge of proper means and without injustice, will yield to the king Virtue and Happiness.

755. Kings should abhor and avoid the accumulation of wealth, which does not flow in with (the king's) grace and (the subjects') love.

756. Unclaimed property, revenue derived from duties and the spoil taken from conquered foe, are all the wealth of the king.

§ 3. No. 757. The child Kindliness born of Love grows under the fostering care of the rich nurse Wealth.

758. The undertaking of him who has wealth in his hands is like one, having climbed a hill, viewing a strife of elephants,

759, Acquire wealth. It is a weapon which will destroy the arrogance of your enemies—There is no other weapon so sharp as that.

760. To those who have honestly acquired exceeding wealth, the other two (Virtue and Pleasure) are easily acquired.

Chapter 77. The excellence of the Army.

Analysis.

§ 1. Nos. 761—763. Of the various members of the State, the Army, is most essential to the king, and of the six kinds of army, the veterans—மூலப்படை—are pre-eminent, and of the Veterans, the hero.

§ 2. ,, 764—767. The characteristics of the Army,

§ 3. ,, 768—770. The defects of a poor appearance, illiberality and want of generals.

Translation.

§ 1. No. 761. The host that conquers, complete in all its four parts, that does not fear wounds, is the foremost of all the king's treasures.

762. The veteran host alone can have of the cool determination to stand by its king, in adverse hour, fearless of receiving wounds and unmindful of its reduced numbers.

763. Of what avail is the sea-like rear of the hostile rats? They perish at the mere breath of the snake.

§ 2. No. 764. That is a host famed for hereditary courage which has not suffered defeat nor is capable of being undermind.

765. That is a host which is capable of presenting a united front, even if Yama, the god of Death, with wrath, advances against it.

766. These four constitute the safety of a host-valour, honour, following in the excellent traditions of its predecessors, and trustworthiness.

767. That is a host which knows the art of warding off a delivered attack and advances against the van of the foe.

§ 3. No. 768. A host, though destitute of courage to fight or strength to endure, may gain applause, by the splendour of its equipment.

769. The host can conquer the foe, if it be free from diminution, clinging fear and poverty.

770. The host cannot stand where there are no generals, though composed of permanent soldiers in large numbers.

Chapter 78. Military Spirit.

Analysis.

§ 1. Nos. 771. The hero's praise of his monarch's valour (நெடுமொழிவஞ்சி)*

§ 2. ,, 772—773. The Warrior's abstinence from attacking the defeated foe (தழிஞ்சி)‡

§ 3. ,, 774—776. Not fearing to receive wounds.

§ 4. ,, 777—780. The warriors' indifference to death.

Translation.

§ 1. No. 771. Oh ye foes, stand not in arms before my lord: for many are they who braved him and stand in stone now.

§ 2. No. 772. It is better to hold the dart which missed the elephant (in the open) than the arrow which hit the hare in the forest.

773. They say that fierceness in warfare with the foe is great valour: but to be beneficent to him in case of accident is the edge of that valour.

§ 3. No, 774. The hero who hurls the dart in hand at rushing elephant and comes in search of another, plucks the one that sticks to his body and laughs exultingly.

775. It is as bad as a defeat to warriors, should their ferocious eyes, quailing before the spear of the foe, wink.

776. The hero, counting all his days, sets down as wasted, those days on which he received no glorying wounds.

777. The wearing of the anklet, by those who desire not their life but world-wide fame, is an ornament indeed.

778. Heroes, who are not afraid of their lives, do not cool their ardour in the event of battle, even if the king prohibits them from the fight.

779. Who can utter words of scorn against those who faithfully guarding their declared word die, saying they have failed?

780. If heroes can so die as to fill with tears the eyes of their rulers, such a death deserves to be sought even by begging.

---

*நெடுமொழிவஞ்சி—a warrior going before the ranks of the enemy and praising the valour of himself or his party is called நெடுமொழிவஞ்சி.

‡தழிஞ்சி—is the warriors' sparing the defeated foe.

Appendix.

(Reprinted from Dr. Pope's Kurral,
by kind permission of the Oxford University Press.

MINISTERS OF STATE.

Chapter 69. The Envoy.

681. Benevolence, high birth, the courtesy kings love,
These qualities the envoy of a king approve.

682. Love, knowledge, power of chosen words, three things,
Should he possess who speaks the words of kings.

683. Mighty in lore amongst the learned must he be,
Midst jav'lin bearing kings who speaks the words of victory.

684. Sense, goodly grace, and knowledge exquisite,
Who hath these three for envoy's task is fit.

685. In terms concise, avoiding wrathful speech, who utters pleasant word,
An envoy he who gains advantage for his lord.

686. An envoy meet is he, well-learned, of fearless eye
Who speaks right home, prepared for each emergency.

687. He is the best who knows what's due, the time considered well,
The place selects, then ponders long ere he his errand tell.

688. Integrity, resources, souldetermined, truthfulness;
Who rightly speaks his message must these marks possess.

689. His faltering lips must utter no unworthy thing,
Who stands, with steady eye, to speak the mandates of his king.

690. Death to the faithful one his embassy may bring,
The envoy gains assured advantage for his king.

Chapter 70.
Conduct in the presence of a King.

691. Who warm them at the fire draw not too near, nor keep too much aloof,
Thus let them act who dwell beneath of warlike kings the palace-roof,

692. To those who prize not state that kings are wont to prize,
The king himself abundant wealth supplies.

693. Who would walk warily, let him of greater faults beware;
To clear suspicions once aroused is an achievement rare.

694. All whispered words and interchange of smiles repress,
In presence of the men who kingly power possess.

695. Seek not, ask not, the secret of the king to hear;
But if he lets the matter forth, give ear!

696. Knowing the signs, waiting for fitting time, with courteous care,
Things not displeasing, needful things, declare.

697. Speak pleasant things, but never utter idle word;
Not though by monarch's ears with pleasure heard.

698. Say not, 'He's young, my kinsman,' despising thus your king;
But reverence the glory kingly state doth bring.

699. "We've gained his grace, boots nought what graceless acts we do"
So deem not sages who the changeless vision view.

700. Who think "We're ancient friends", and do unseemly things;
To these familiarity sure ruin brings.

Chapter 71.

The knowledge of Indications.

701. Who knows the sign, and reads unuttered thought, the gem is he,
Of earth round traversed by the changeless sea.

702. Undoubting, who the minds of men can scan,
As deity regard that gifted man.

703. Who by the sign the signs interprets plain,
Give any member up his aid to gain.

704. Who reads what's shown by signs, though words unspoken be,
In form may seem as other men, in function nobler far is he.

705. By sign who knows not signs to comprehend, what gain,
'Mid all his members, from his eyes does he obtain ?

706. As forms around in crystal mirrored clear we find,
The face will show what's throbbing in the mind.

707. Than speaking countenance hath aught more prescient skill ?
Rejoice or burn with rage, 'tis the first herald still.

708. To see the face is quite enough, in presence brought,
When men can look within and know the lurking thought.

709. The eye speaks out the hate or friendly soul of man ;
To those who know the eye's swift varying moods to scan.

710. The men of keen discerning soul no other test apply,
(When you their secret ask) than man's revealing eye.

Chapter 72.

The Knowledge of the Council Chamber.

711. Men pure in heart, who know of words the varied force,
Should to their audience known adapt their well-arranged discourse.

712. Good men to whom the arts of eloquence are known,
Should seek occasion meet, and say what well they've made their own.

713. Unversed in councils, whose essays to speak,
Knows not the way of suasive words, and all is weak.

714. Before the bright ones shine as doth the light!
Before the dull ones be as purest stucco white!

715. Midst all good things the best is modest grace,
That speaks not first before the elders' face.

716. As in the way one tottering falls, is slip before
The man whose minds are filled with varied lore.

717. The learning of the learned sage shines bright,
To those whose faultless skill can value it aright.

718. To speak where understanding hearers you obtain,
In sprinkling water on the fields of growing grain!

719. In councils of the good, who speak good things with penetrating power
In councils of the mean, let them say nought, e'en in oblivious hour.

720. Ambrosia in the sewer spilt, is word
Spoken in presence of the alien herd.

Chapter 73.

Not to dread the Council.

721. Men, pure in heart, who know of words the varied force
The mighty council's moods discern, nor fail in their discourse.

722. Who what they've learned, in penetrating words have learned to say,
Before the learn'd, among the learn'd most learn'd are they.

723. Many encountering death in face of foe will hold their ground;
Who speak undaunted in the council hall are rarely found.

724. What you have learned in penetrating words speak out before
The learn'd; but learn what men more learn'd can teach you more.

725. By rule, to dialectic art your mind apply,
That in the council fearless you may make an apt reply.

726. To those who lack the hero's eye what can the sword avail?
Or science what, to those before the council keen who quail?

727. As shining sword before the foe which "sexless being" bears,
Is science learned by him the council's face who fears.

728. Though many things they've learned, yet useless are they all,
To men who cannot well and strongly speak in council hall.

729, Who thought they've learned, before the council of the good men quake
Than men unlearn'd, a lower place must take.

730. Who what they've learned, in penetrating words know not to say,
The council fearing, though they live, as dead are they.

The end of the section on "Ministers of State"
The Essentials of a State,

Chapter 74.

The Land.

731. Where spreads fertility unfailing, where resides a band
Of virtuous men, and those of ample wealth, call that a "land."

732. That is a "land" which men desire for wealth's abundant share,
Yielding rich increase, where calamities are rare.

733. When burthens press, it bears; yet, with unfailing hand,
To king due tribute pays; that is the "land."

734. That is a "land" whose peaceful annals know,
Nor famine fierce, nor wasting plague, nor ravage of the foe.

735. From factions free, and desolating civil strife, and band
Of lurking murderers that king afflict, that is the "land."

736. Chief of all the lands is that, where nought disturbs its peace;
Or, if invaders come, still yields its rich increase.

737. Waters from rains and springs, a mountain near, and waters thence;
These make a "land" with fortress' sure defence.

738. A country's jewels are these five; unfailing health,
Fertility, and joy, a sure defence, and wealth.

739. That is a land that yields increase unsought.
That is no land whose gifts with toil are brought.

740. Though blest with all these varied gifts' increase,
A land gains nought that is not with its king at peaee.

Chapter 75.

The Fortification.

741. A fort is wealth to those who act against their foes;
Is wealth to them, who, fearing, guard themselves from woes.

742. A fort is that which owns a fount of waters crystal clear,
An open space, a hill, and shade of beauteous forest near.

743. Height, breadth, strength, difficult access;
Science declares a fort must these possess.

744. A fort must need but slight defence, yet ample be,
Defying all the foeman's energy.

745. Impregnable, containing ample stores of food,
A fort for those within, must be a warlike station good.

746. A fort, with all munitions amply stored,
In time of need should good reserves afford

747. A fort should be impregnable to foes who gird it round.
Or aim their darts from far, or mine beneath the ground.

748. Howe'er the circling foe may strive access to win,
A fort should give the victory to those who guard within.

749. At outset of the strife a fort should foes dismay;
And greatness gain by deeds in every glorious day.

750. Howe'er majestic castled walls may rise,
To craven souls no fortress strength supplies.

Chapter 76.

Way of Accumulating Wealth.

751. Nothing exists, save wealth, that can
Change man of nought to worthy man.

752. Those who have nought all will despise;
All raise the wealthy to the skies.

753. Wealth, the lamp unfailing, speeds to every land,
Dispersing darkness at its lord's command.

754. Their wealth, who blameless means can use aright,
Is source of virtue and of choice delight.

755. Wealth gained by loss of love and grace,
Let man cast off from his embrace.

756. Wealth that falls to him as heir, wealth from the kingdom's dues
The spoils of slaughtered foes: these are the royal revenues.

757. 'Tis love that kindliness as offspring bears;
And wealth as bounteous nurse the infant rears.

758. As one to view the strife of elephants who takes his stand,
On hill he's climbed, is he who works with money in his hand.

759. Make money: Foeman's insolence o'ergrown
To lop away no keener steel is known.

760. Who plenteous store of glorious wealth have gained,
By them the other two are easily obtained.

Chapter 77—The Excellence of an Army.

761. A conquering host, complete in all its limbs, that fears no wound,
Mid treasures of the king is chiefest found.

762. In adverse hour, to face undaunted might of conquering foe,
Is bravery that only veteran host can show.

763. Though, like the sea, the angry mice send forth their battle-cry;
What then? The dragon breathes upon them and they die.

764. That is a host by no defeats, by no desertions shamed,
For old hereditary courage famed.

765. That is a host that joins its ranks, and mightily withstands,
Though death with sudden wrath should fall upon its bands.

766. Valour with honour, sure advance in glory's path, with confidence;
To warlike host these four are sure defence.

767. A valiant army bears the onslought, onward goes,
Well taught with marshalled ranks to meet their coming foes.

768. Though not in war offensive or defensive skilled,
An army gains applause when well equipped and drilled.

769. Where weakness, clinging fear and poverty
Are not, the host will gain the victory.

770. Though men shouted, all ready for the war
No army is where no fit leaders are.

Chapter 78.

Military Spirit.

771. Ye foes! Stand not before my lord! for many a one
Who did my lord withstand, now stands in stone!

772. Who aims at elephant, though dart should fail, has greater praise
Than he who woodland hare with winged arrow slays.

773. Fierceness in hour of strife heroic greatness shows:
Its edge is kindness to our suffering foes.

774. At elephant he hurls the dart in hand; for weapon pressed,
He laughs and plucks the javelin from his wounded breast.

775. To hero fearless must it not defeat appear,
If he but wink his eye when foeman hurls his spear?

776. The heroes, counting up their days, set down as vain
Each day when they no glorious wound sustain.

777. Who seek for world-wide fame, regardless of their life,
The glorious clasp adorns, sign of heroic strife.

778. Fearless they ride where'er 'the tide of battle roars':
The king's reproof damps not the ardour of their eager souls.

779. Who says they err, and visits them with scorn,
Who die and faithful guard the vow the've sworn.

780. If monarch's eyes o'erflow with tears for hero slain,
Who would not beg such boon of glorious death to gain?

